

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка №3

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България, Добрич

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види
Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ

27	БОЖИЯТ ЗАВЕТ С НОЙ	3
28	НОЙ ПРОКЛИНА ХАНААН	8
29	НАЧАЛОТО НА ЧОВЕШКОТО УПРАВЛЕНИЕ И ФАЛШИВАТА РЕЛИГИЯ	13
30	ВАВИЛОНСКАТА КУЛА	16
31	ПРИЗОВАВАНЕТО НА АВРААМ	20

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ

32	ОБЕЩАНИЯ ЗА ОНЕЗИ, КОИТО СЕ МОЛЯТ	25
33	УСЛОВИЕ ЗА ВЛИЗАНЕ В ЦАРСТВОТО	29
34	ХРИСТОВАТА СИЛА НАД БОЛЕСТИТЕ, ДЕМОНИТЕ И ПРИРОДАТА	34
35	ХРИСТОВОТО СЛУЖЕНИЕ НА ЖИВОТ КЪМ ВСИЧКИ	38
36	ХРИСТОС УПЪЛНОМОЩАВА СВОИТЕ ДВАНАДЕСЕТ УЧЕНИЦИ	41

СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ

37	БОГОВДЪХВЕННОСТТА НА ПИСАНИЕТО	46
38	ТРИЕДИНСТВОТО НА БОЖЕСТВОТО	51
39	ЕСТЕСТВОТО И ХАРАКТЕРНИТЕ КАЧЕСТВА НА БОГА	55

Стих за запомняне: *"Поставям завета Си с вас, че няма да се изстреби вече никоя твар от водите на потопа, нито ще настане вече потоп да опустоши земята"* (Битие 9:11)

Текст: Битие 8:20-22; 9:1-17

Непрестанното зло, което хората носеха в сърцата си, принуди Бог да унищожи всички хора по лицето на земята с потоп (**Битие 7:12-13**). Единствено Ной и домът му се оказаха праведни в Божиите очи, придобиха благоволението Му и избегнаха осъждението, заедно с избраните двойки животни (**Битие 7:7-9**). Опазени в ковчега, който Бог заповяда на Ной да направи, те плаваха над погиващият нечестив свят. Бог се гневи на нечестивите. Те няма да останат ненаказани, ако не се разкаят.

"А на седемнадесетия ден от седмия месец ковчегът заседна върху Араратските планини...А на двадесет и седмия ден от втория месец земята съвършено изсъхна" (Битие 8:4,14). По заповед от Бог Ной и всички, които бяха с него, излязоха. Той веднага издигна олтар на Господа, принесе Му жертва и Му се поклони – дело, което привлече Божията благосклонност към Ной и целия свят. Бог, задвижен от милост и доброта, склучи завет с Ной: **"Не ще проклинам вече земята, поради човека, защото помислите на човешкото сърце са зло още от младините му, нито ще поразя вече друг път всичко живо, както сторих. Доде съществува земята, сеитба и жетва, студ и горещина, лято и зима, ден и нощ няма да престанат"** (Битие 8:21-22).

Този завет на Бога с Ной е фокусът на учението ни тази седмица.

МИЛОСТТА И БЛАГОВОЛЕНИЕТО НА БОГ – ПРИЧИНА ЗА ЗАВЕТА
(Битие 8:20-22; Изход 33:12-17; Римляни 3:23, 24; Псалм 84:11)

Беше засвидетелствано, че Ной е праведен. В следствие на това, Бог се погрижи той да избегне надвисналото осъждение, предназначено за нечестивите (**Битие 7:7-9**). Неговата праведност, заедно със страха му от Бога, го задвижиха веднага след потопа да построи олтар на Господа и да Му принесе жертва. Някой би очаквал, Ной, след излизането си от ковчега, първо да помисли за построяване на къща за себе си и за семейството си, за да се защитят от студа, който е владеел след потопа. Но Ной пренебрегна удобството си и реши да издигне олтар на Бога. Трябва да си е казал "Бог е Първи и на Него трябва да послужи първо". Какво научаваме от това? Трябва да слагаме Бог на първо място във всичко, което правим. *"Който започва с Бог, започва добре"*.

На олтара Ной принесе пред Бог само чисти животни и птици, без да смята колко малко оставаха. Той принесе на драго сърце най-доброто на Създателя си, Който го спаси от потопа. Тази черта от характера на Ной е достойна за подражание: давай най-доброто на Исус Христос, Който те спаси от вечните мъки на ада. Когато те призове, дай малкото, което имаш, и никога не мисли, че ще бъдеш разорен. Напротив, ти ще бъдеш щедро възнаграден, защото Бог го е обещал. Вдовицата от

Сарепта, в дните на глада, послуша Божия човек, Илия, и даде всичко, което имаше, за да нахрани пророка. Тя и синът ѝ оцеляха, понеже делвата ѝ с брашно не се изпразни и стомната ѝ с масло не намаля (**3 Царе 17:12-16**). Стана така, че като даде на Бог най-доброто си (дори и толкова малко), тя излезе от мизерията и бедността.

Поставил Бог на правилното място в сърцето си, Ной принесе своята жертва и тя беше приета. **"И Господ помириша сладко благоухание..."** (Битие 8:21). Това привлече Божията милост и благоволение към човека, поради които Той направи завет с Ной, казвайки: **"...не ще проклинам вече земята, поради човека, защото помислите на човешкото сърце са зло още от младините му, нито ще поразя вече друг път всичко живо, както сторих. Доде съществува земята, сеитба и жетва, студ и горещина, лято и зима, ден и нощ няма да престанат"** (Битие 8:21-22).

Необходимо е да знаем, че това, което накара Бог да сключи този завет с Ной, не беше праведността на Ной, а Божията милост и благодат. Праведността на човека е като омърсена дреха пред Бога (**Исаия 64:6**). Благоволенията покрива нашите грехове и ни поставя в добро положение спрямо Бога. Милостта на Бога премахва греховете ни, отдалечава ги от нас, и ни прави да застанем пред Бога така, сякаш никога не сме съгрешавали. В *Плачът на Еремия* Еремия говори за милостта така: **"Че по милост Господна ние не се довършихме, понеже не чезнат щедростите Му. Те се подновяват всяка заран; голяма е Твоята вярност."** (Плачът на Еремия 3:22-23). Милостта и благодатта на Господа, излети върху нас, заслужават да Му се отплатим с любов и пълно посвещение на живота ни. След потопа Ной намери време да принесе пред Бога **"всеизгаряния на олтара"**. Това е жертвоприношението, което свидетелства за посвещението на живота ни. Павел го каза по следния начин: **"И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, света, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение. И недейте се съобразява с тоя век, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля, - това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено"** (Римляни 12:1,2). Днес, за да имаме милост от Бог, трябва да приемем Исус Христос, чиято смърт на Голгота ни пречиства, оправдава и освещава (**Евреи 10:10**).

СЛАВНИТЕ ПРАВА НА НОВИЯ СВЯТ (Битие 9:1-7; 1:29,30; 1 Тимотей 4:4; Левит 17:11)

Бог установи завета Си с Ной. Пред погледа се откриваше новият свят (светът след потопа). Бог реши, че е нужно да даде заповеди, които да урегулират пребиваването на човека на земята. Той ги даде, за да може човек да продължи връзката си с Него чрез покорство на Словото Му и Той, от Своя страна, да бъде благосклонен към него. Бог започна, както при Адам в **Битие 1:28**, със заповед към оцелелите от потопа: **"...плодете се, размножавайте се и напълнете земята"** (Битие 9:1,7).

Като **начало** трябва да се посочи, че Бог милостиво даде за храна на Ной всички създадени животни и всички треви. Хубаво е да знаем, че Бог наложи някои забрани, на които си струва да обърнем внимание и в Новия Завет (**Деяния 15:19-20,28-29**). Има чисти и нечисти животни; нечистите животни не са за храна. Освен това, **"Месо обаче с живота му, то ест, с кръвта му, да не ядете"** (Битие 9:4). Обаче законите на Стария завет бяха напълно засенчени от Новия Завет. Ето защо Павел, пише до Тимотей: **"Защото всяко нещо, създадено от Бога, е добро, и нищо не е за отхвърляне, ако се приема с благодарение"** (1 Тимотей 4:4).

Второ, Той им даде власт над всички животни по земята (**Битие 9:2-3**), също както направи и с Адам (**Битие 1:29-30**). Тези две първи права, които са дори повече от просто благословение, правят Бог добър Баща, Който сътвори човека като върха на Своето творение и му подчини всички други твари. Удивително е да отбележим, че властта, която Той даде, не бе поискана. Каква любов!

Защо Бог им забрани да ядат **"месо с живота му"** (**Битие 9:4**). Той обяснява на Мойсей в заповедите Си: **"Защото живота на тялото е в кръвта, която Аз ви дадох да правите умилоствение на олтара за душите си; защото кръвта е, която, по силата на живота, който е в нея, прави умилоствение"** (**Левит 17:11**). В епохата на Новия завет тази част от стиха, която говори за изкупление на душата чрез кръвта на животни, е заменена с една единствена вечна жертва чрез проливане на Христовата кръв за изкуплението на нашите души (**Евреи 10:10**). Ние, обаче, в покорство на Божието Слово, не трябва да ядем месо с кръв, както беше забранено и на Ной.

Трето, Бог издаде закон против убийството. Убийството означава проливане на човешка кръв. Бог не го одобрява, така че ние не трябва да участваме в такива неща. Той предупреждава: **"А вашата кръв, кръвта на живота ви, непременно ще изискам; от всяко животно ще я изискам; и от човека, да! от брата на всеки човек, ще изискам живота на човека. Който пролее човешка кръв, и неговата кръв от човек ще се пролее; защото по Своя образ направи Бог човека"** (**Битие 9:5-6**). Това съответства с петата от Десетте Божи Заповеди, която казва: **"Не убивай!"** (**Изход 20:13**). Погледната от близо, забраната за убийството подчертава неприкосновеността на човешкия живот. Ако заповедта, да не проливаш човешка кръв, бе стриктно спазвана, щеше да съдхрани мира между всички хора. За съжаление, обаче, мирът в собствения ни свят бързо се разпада. Решението не е далеч – Христос, Принцът на Мира, трябва да бъде проповядван и приет от всички. Като вършим това, ще гарантираме собствения си мир и, като отражение, мира сред обществото.

Божие Слово ни съветва в критични положения да уповаваме на Бог и да се покоряваме на заповедите Му. Бог каза: **"Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си"** (**Матей 11:28-29**).

ОБХВАТЪТ И ЦЕЛТА НА ЗАВЕТА (Битие 9:8-11; Исаия 54:9)

От **Битие 9:9-10** можем да заключим, че Бог се наслаждава да работи с човека посредством завет. Това е, за да насърчи човека да спазва заповедите Му. Можем също да забележим, че Бог сключва завет с човека по Своя Собствена воля. Това изтъква Неговата милост и благодатта Му. Той казва в Словото Си: **"Вижте, Аз поставям завета Си с вас и потомството ви подир вас"** (**Битие 9:9-10**).

Божият завет с Ной е широк по обхват. Той не беше само с Ной, а важеше и за потомството му подир него (**Битие 9:9**). Това ни говори, че Божият завет със старовременните светии, е също и за нас, вярващите, днес. Трябва да отбележим, че Бог просира благословенията на завета Си отвъд този, с когото сключваше завета. На Авраам Той каза: **"И ще утвърдя завета Си между Мене и тебе и потомците ти след тебе през всичките им поколения за вечен завет, че ще бъда Бог на тебе и на потомството ти след тебе"** (**Битие 17:7**). На Давид каза: **"...Господ ще ти съгради дом. Когато се навършат дните ти и заспиш с бащите си, ще въздигна потомца ти подир тебе, който ще излезе из чреслата ти, и ще утвърдя**

царството му” (2 Царе 7:11-12). И в Новия Завет Павел и Сила потвърдиха Божието обещание за спасение, не само за тъмничния началник от Филипи, но и за целия му дом, като казаха: **“Повярвай в Господа, Исуса Христа, и ще се спасиш, ти и домът ти” (Деяния 16:31).** От казаното, можем да заключим, че заветът на Бог с Ной се простираше над целият свят след потопа и че той е вечен по времетраене **(Битие 9:11).**

По същество, заветът предпазваше новия свят от повторно разрушение. Както светът преди потопа бе унищожен, за ни припомня Божията справедливост, така този свят стои до ден днешен, за да ни припомня Божията милост, според клетвата, с която Бог се закле, че **“Ноевите води”** никога няма да покрият земята отново **(Исая 54:9).** Трябва да отдадем слава на Господ и да го хвалим за обещанията Му, които никога не остават неизпълнени.

СИМВОЛЪТ НА ЗАВЕТА МЕЖДУ БОГ И НОЙ (Битие 9:12-17)

Точно както хората поставят печати, когато сключват договори, така и Бог реши да подпечата договора Си с Ной. В този случай Бог реши да използва едно обикновено природно явление – **ДЪГАТА.** Господ направи дъгата символ на завета си с Ной, за да напомня на хората, че дъждът никога няма да унищожи земята отново, независимо от това колко силно се излива, и за да Му напомня винаги за завета Му. На Ной Той каза: **“Когато докарам облак на земята, дъгата ще се яви в облака; и ще спомня завета Си, който е между Мене и вас и всичко живо от всяка твар; и водата няма вече да стане потоп за изстреблението на всяка твар” (Битие 9:14-15).**

Днес виждаме, че дъгата се появява след дъжд. Бог е верен на завета, който сключи с Ной и потомството му. Дъгата продължава да потвърждава вечния завет на Бог с нас и така премахва страховете ни от унищожение чрез потоп.

- 1. Защо Бог унищожи света с потоп?.....**
.....
- 2. Може ли праведността на човек да му спечели опрощение на греховете пред Бог?**
.....
- 3. Какви уроци научаваме от решението на Ной да издигне олтар пред Бог и да Му принесе жертва непосредствено след излизането му от ковчега?**
.....
- 4. Изброй славните права, които Бог даде на Ной и света след потопа, сключвайки завет с него.....**
.....
- 5. Какви бяха обхвата и целите на Божия завет с Ной?.....**
.....
- 6. Посочи символа на завета на Бог с Ной.....**
.....
- 7. Какво ни разяснява дъгата днес?**
.....

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	9	1 Царе	16
Вторник	..	10	..	17
Сряда	..	11	..	18
Четвъртък	..	12	..	19
Петък	..	13:1-30	..	20
Събота	..	13:31-58	..	21
Неделя	..	14	..	22

Стих за запомняне: "Почитай баща си и майка си, (което е първата заповед с обещание); за да ти бъде добре и да живееш много години на земята" (Ефесяни 6:2-3)

Текст: Битие 9:18-29

Ной, като красива лилия в голямо мръсно блато, беше **"човек праведен"**, който **"ходеше по Бога"**. Ной **"придоби Господното благоволение"** (Битие 6:8-9). Добре казано.

За съжаление, в девета глава, четем за същия Ной, който се напи. Лошо свидетелство. Пиянството на Ной беше начало на низ от реакции. В нетрезво състояние той **"се разголи в шатрата си"** – *срам*. След това Хам, един от синовете му, видя бащината си голота – *мерзост*. Непочтително, Хам си направи шега с неприличното разголване на баща си. Заради неуважението на Хам, Ной прокле Ханаан, сина на Хам. Това е голямо нещастие за хора, избавени от потопа, които бяха упълномощени да продължат с Божия първоначален план за населването на земята (Битие 9:1).

Бог няма да опрости нито един прикрит грях, дори и на светиите Си. Поучително е да забележим, че Бог, Който по-рано забеляза похвалната праведност на Ной, сега побърза да отбележи неочакваното му лошо поведение след потопа. Това лошо поведение ярко обрисова бедата, която настъпва, когато праведния човек изпадне в самодоволство и така допука малък пробив в бронята си от праведност. Включването на тази неприятна глава, на фона на хубавата история на дългия Ноев живот, показва Божията безпристрастност. В днешни дни, все още е възможно, някой небрежен вярващ да преживее това жалко падение от върха на непорочността до долината на нищетата, лишенията и бедността. **"А всичко това им се случи за примери, и се написа за поука нам, върху които са стигнали последните времена. Така щото, който мисли, че стои, нека внимава да не падне"** (1 Коринтяни 10:11-12).

БОЖИЯТ ПЛАН ЗА ТВОРЕНИЕТО

(Битие 9:18-19; 1:27,28; 9:1; 10:32; Второзаконие 7:14; Йоан 15:8,16)

Безплодието никога не е било Божията воля за децата Му. Неговото желание и плана Му за нас са: **"плодете се"**. Над Адам и Ева Той произнесе благословието: **"...плодете се и се размножавайте, напълнете земята и обладайте я..."** (Битие 1:28). Чрез размножаване допотопните хора се разпростряха по земята. Тогава дойде потопът и всички хора, с изключения на праведния Ной и семейството му, бяха унищожени. Желанието или планът на Бог за размножаване на оцелелите след потопа остана същият, какъвто беше и при техните праотци. На Ной и децата му Бог заяви: **"Плодете се, размножавайте се и напълнете земята"** (Битие 9:1). Така Божията програма за населване на земята бе осъществен след потопа чрез размножаването на Ноевите деца (Битие 9:19).

Бог очаква плодовитост както физически, така и духовно,. Истинските вярващи, в ежедневен контакт и живо общение с Исус, трябва непрекъснато да умножават броя

на повярвалите чрез споделяне на евангелието, така че цялата земя да се покрие с праведни хора **"Защото земята ще бъде пълна със знанието на славата Господна, както водите покриват морето"** (Авакум 2:14). В Йоан 15:8, Бог Исус Христос подчертава, че Божията първоначална цел е валидна и приложима и за Новозаветните вярващи. Исус ни казва: **"В това се прославя Отец Ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете Мои ученици"**. Нищо не радва Бог повече отколкото даването на плод. Всъщност, Исус изтъква даването на плод като най-важната задача на вярващите, докато са на земята. Той казва на учениците Си:

"Вие не избрахте Мене, но Аз избрах вас, и ви определих да излезете в света и да принасяте плод..." (Йоан 15:16)

Добре ще е да си припомним, че сто и двадесетте ученика в **"горницата"** се увеличаваха. На Петдесетница се прибавиха три хиляди души към числото им (Деяния 2:41). По-късно към Църквата бяха прибавени още пет хиляди (Деяния 4:5). Вярващият също трябва да увеличава броя на спасените души, като излиза да благовества и да печели изгубените. Църквата трябва да се разширява, ако тя наистина е жива църква.

Божие благословение е върху плодоносния вярващ и даващата плод църква. Там, където вярващите и църквата непрестанно се възпроизвеждат **"най-малочисленият ще стане хиляда, и най-малкият силен народ"** (Исаия 60:22).

НОЙ ЗЕМЕДЕЛЕЦЪТ
(Битие 9:20; Изход 23:12; Притчи 21:25;
Деяния 20 33-35; 2 Солунци 4:11-12)

"В това време Ной почна да работи земята и насади лозе"
(Битие 9:20)

Ной беше работлив. Въпреки че той беше на повече от 600 години, той все още се занимаваше със селско стопанство. Той не беше мързелив стар мъж, който, прекършил ръце, убива времето, люшкайки се на стол-люлка. Той се зае с работа, която принасяше плод.

Вярващите трябва да работят. Нищо не потвърждава този факт по-добре от Божия първоначален план за ролята на Адам в Едемската градина.

"И Господ Бог взе човека и го засели в Едемската градина, за да я обработва и да я пази" (Битие 2:15)

В действителност, безработицата поражда мизерия, бедност, нищета, разруха, дори и преждевременна смърт. Соломон ни казва: **"Желанието на ленивия го умъртвява, защото ръцете му не искат да работят"** (Притчи 21:25).

В Новия Завет са изтъкнати няколко причини за човешкия труд.

Първо, работата е, за да можем да си осигурим средства за препитание, начин на живот.

Второ, за да можем да помагаме и на бедни и нуждаещи се. Служителите на Бог не са освободени от работа. Павел казва: **"Никому среброто, или златото, или облеклото не съм пожелал. Вие сами знаете, че тия мои ръце послужиха за моите нужди и за нуждите на ония, които бяха с мене. Във всичко ви показах, че така трудещи се трябва да помагате на немощните и да помните**

думите на Господа Исуса, как Той е казал: По-блажено е да дава човек, отколкото да приема” (Деяния 20:33-35).

Работливите служители трябва да дадат пример за подражание на братята и сестрите си и той да им служи като насърчение на плодовитостта на други вярващи. Този, който работи, намалява шанса да попадне в капана на скъперничеството и показва въздържаност, която е отличителен белег на плода на Духа. Работата е противоотрова срещу лоши навици като клеветене, натрапчивост, кражба, непочтеност и множество последици от мързеливост.

Ленивият вярващ е позор за тялото Христово, опасност за самия себе си, бreme за братята и сестрите си и готово оръжие в ръцете на врага. Това обяснява, защо Павел категорично заповяда на вярващите: **“и усърдно да се стараете да живеете тихо, да вършите своите работи и да работите с ръцете си, както ви заръчачме. за да се обхождате благоприлично пред външните и да нямате нужда от нищо” (1 Солунци 4:11-12).**

Вярващият трябва да е пример във всичко (**1 Тимотей 4:12**) и да страни от всичко, което би дало възможност на невярващите да хулят Бог. Всеки вярващ трябва да работи. За тези, които не са съгласни, Павел заяви: **“...ако не иска някой да работи, той нито да яде”**. Както някой правилно е казал: **“Работоспособността е най-великата човешка способност. Човек е нищо, не може да направи нищо, не може да достигне нищо, не може да завърши нищо без да работи”**.

Достойно за отбелязване е, че Ной след потопа стана земеделец. Обработването на земя, особено на лозе, беше безспорно нещо ново. Действително, думата **“лозе”** се спомена в Библията за първи път тук. Това беше ново растение и употребата на сока му беше нова напитка.

По принцип свежият сок от грозде е нещо вкусно. Развълнувания Ной може би беше употребил повече от нормалното (и то не пресен сок) и за това се беше опил.

СРАМОТАТА ОТ НАПИВАНЕТО (Битие 9:21; Притчи 20:1; 23:29-35; 31:4-7; 1 Коринтяни 6:9-10; Галатяни 5:19-21)

Преди потопа Ной беше проповедник на праведност. Имаше пияници навсякъде около него (**Лука 17:26-27**). Но ,в това пиянско общество, Ной беше трезвен. Ной проповядваше на хората, включително и на пияниците. Но те не се покаяха. Потопът ги унищожил. Докато Ной и семейството му бяха в ковчега, те ходеха с Бога. След това Ной излезе от ковчега, засади лозе, събра плодовете, направи вино и се опи!

Независимо от това колко дълго си християнин, ако един ден се отпуснеш, както Ной направи, ти можеш да съсипеш, с необмислените си постъпки, всичко, което си постигнал за години на праведно ходене с Бог.

Пиянството предизвиква безразсъдни постъпки (**Притчи 23:24**), и подобно на Ной, кара пияните да вършат срамни неща. Пияният губи чувството си за благоприличие (**Притчи 23:34-35**). Под въздействието на алкохола хора изричат извратени, нечестиви неща (**Притчи 23:33**). Алкохолиците говорят против църквата, против Исус, против Библията. Пиянството е свързано с прелюбодеяние, разврат, хазарт, пушене и други форми на неморално поведение (**Притчи 23:33**). Пияниците не чувстват болката – своята или на хората около тях. Тяхната чувствителност е притъпена, те нямат симпатии, те са егоистични и жестоки. Пияниците деградират. Те губят здравето си, богатството си, личността си, целомъдрието си и чувството си за справедливост. Както Библията ни казва: **“Давайте спиртно пиене на оня, който загива ...” (Притчи 31:6).**

За пияниците Библията няма нищо друго, освен скръб. Проклятието и гнева на Бог са върху пияниците. Всички пияници нямат връзка с Бог и Божиите хора, защото нито един пияница не е християнин. В Стария Завет пияниците биваха убивани с камъни (**Второзаконие 21:18-21**). В Новия Завет пияниците са отхвърлени от Царството Господно (**1 Коринтяни 6:9-10**), разделени от хората на Бог (**Матей 24:48-51**) и най-накрая ще бъдат измъчвани в ада завинаги. Ако пияниците не се разкаят, никога няма да отидат на небето.

ЦЕНАТА ЗА НЕУВАЖЕНИЕ КЪМ РОДИТЕЛИТЕ
(Битие 9:22-27; Изход 20:12; Левит 19:3; Второзаконие 27:16; Притчи 30:17; Матей 15:4; Ефесяни 6:1-3)

В пияното си състояние Ной се разголи в шатрата си. **"И Хам, Ханаановия баща, видя голотата на баща си и каза на двамата си братя отвън"** (Битие 9:22).

Хам не видя голотата на баща си случайно. Когато дойде при Ной, Хам се наслаждаваше на гледката. Той се надсмя над баща си, защото беше изгубил уважението и достойнство си. Хам не спря там. Той съобщи новината, с цел да се подиграе на баща си, да му донесе лоша слава и да го направи презрян в очите на Сим и Яфет. Това беше скъпоструваща грешка. Неуважението на Хам престъпи Божия морален стандарт за синовната почит към родителя.

Като вярващи, ходещи в Божията светлина, Бог очаква да уважаваме бащите си, независимо от това какво правят. **Изход 20:12** ни съобщава **"Почитай баща си и майка си..."**. В **Левит 19:3** Бог дори подчертава, че тази почит трябва да е със страхопочитание, родено от осъзнаването, че Той очаква това отношение от всичките Си деца.

Родителят може да е пияница, но Бог казва: **"Почитай баща си и майка си..."**. Вместо да проявяваме неуважение към тях, трябва да се молим за нашите безбожни и грешни родители. Не трябва да ги съдим. Съдът принадлежи на Бог (**Матей 7:1; Римляни 2:1; 14:4; 1 Коринтяни 4:5**). Нашето задължение е просто да продължаваме да проповядваме истината и да живеем праведно.

Неуважението към родителите носи страшни последици. Преждевременна смърт (**Изход 20:12; Ефесяни 6:2-3**); проклетия (**Второзаконие 27:16**) и телесни недъзи (**Притчи 30:17**) са някои от многото последици от неуважението към родителите.

В случая на Хам, неуважението към баща му му спечели проклятие, което за съжаление беше постоянно бремене и нещастие за потомството му. Изненадващо е, че от Ханаан в края на краищата произлязоха седем нечестиви народа (**Битие 10:15-18**). Изследвайки Писанията, стряскащо е да отбележим точността на Ноевото пророческо изказване за Ханаан в **Битие 9:25-27**, където той заявява: **"Проклет да е Ханаан; Слуга на слуги ще бъде на братята си; Рече още: Благословен Господ, Симовия Бог; И Ханаан да му бъде слуга. Бог да разшири Яфета. И да се засели в шатрите на Сима; И Ханаан да им бъде слуга"**.

Там, където Израел живее днес, някога са живели Ханаанците. Фактът, че нищо повече не се чу за тях, показва, че бащиното проклятие, което бе върху Ханаан, заради непокорството и непочтителността на Хам, действва. Каква трагедия! Обаче Божиите деца не бива да се страхуват от родителско проклятие, защото **"...проклетията не постига без причина"** (Притчи 26:2).

**СМЪРТТА Е НЕИЗБЕЖНА
(Битие 9:28-2; Евреи 9:27; Псалм 90:9,12)**

Ной живя 950 години, но накрая той свърши, както всички плътски. Колко прекрасно щеше да е, ако всички тези години не бяха изпълнени с неблагоприятното пиянство. Все пак, записа за Ноевото падение е мощно послание написано в Библията чрез Святия Дух, така че и другите вярващи, минавайки през живота си, да са по-внимателни и да изработват спасението си **"със страх и трепет"**. Нека всички вярващи, четейки биографията на Ной, да се молят с псалмиста: **"Научи ни така да броим дните си, щото да придобием мъдро сърце"** Псалм 90:12.

1. **Каква е важността на духовното израстване на Божиата Църква?**.....
-
2. **Спомени някои последици от мързеливостта в нечий живот**
-
3. **Защо вярващите трябва да са ангажирани с продуктивен труд?**.....
-
4. **Изброй най-малко четири последици от пиянството**
-
5. **Какъв е краят на един непокаял се пияница?**
-
6. **Какво трябва да е отношението на децата към родителите им?**
-
7. **Сподели един важен урок, който си научил от преживяването на Ной, в учението ни днес**.....
-

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	15	1 Царе	23
Вторник	..	16	..	24
Сряда	..	17	..	25
Четвъртък	..	18	..	26
Петък	..	19	..	27
Събота	..	20	..	28
Неделя	..	21	..	29

Урок *НАЧАЛОТО НА ЧОВЕШКОТО*
№ 29 *УПРАВЛЕНИЕ И ФАЛШИВАТА*
РЕЛИГИЯ

Стих за запомняне: *"Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха; но извратиха се чрез своите мъдрувания, и несмисленото им сърце се"* (Римляни 1:21)

Текст: Битие 10:1-31

Докато потомството на тримата синове на Ной постепенно се увеличаваше, се пораждаше прекомерната човешка амбиция да управлява. Докато по времето на Енос, внука на Адам, роден от третият им син Сит, който Бог им даде вместо мъртвия Авел, хората започнаха **"да се именуваат по името на Иеова"**, то фалшивата религия се зароди по времето на Нимрод, внука на Хам, роден от Хус, след потопа **(Битие 4:26; 10:8,10)**.

Тази глава ни показва народите по земята, които произлязоха от тримата сина на Ной.

ЧОВЕШКИТЕ РАСИ

(Битие 10:1-8; 13:32; 9:19; 11:8; Деяния 17:26-28)

Потомството на Яфет насели **"островите на народите"**, които някои Библейски етнографи определят като Индо-Европейските и Кавказките народи **(стих 5)**. Той беше един от двамата сина на Ной, които отказаха да погледнат голотата на баща си, и беше благословен заради синовната почит към него.

Сим беше най-големият син на Ной. Той също беше благословен от баща си, защото не погледна голотата му, а вместо това го покри. Приема се, че потомците му са евреите. В Библията се отбелязва, че той беше **"баща на всичките Еверовци"**. Библейски учен прави извод, че това може да се обясни с факта, че **"Авраам и потомството му не само произлизат от Евер, но са и наречени, както баща си Еврей"** **(Битие 14:13)**. Предполага се, че Авраам, вероятно, е спасил родния си език и го е запазил в съзнанието си при разбъркването на всички езици в Сенаарската земя, позната още като Вавилон. Потомците на Сим са арамейците, персите, асирийците и арабите. Те владееха семитския език.

Хам беше третия най-малък син на Ной. Той е баща на хамските народи. Той беше дядо на Нимрод. Израил живееше в земята на Хам, докато не дойде избавление от Бог чрез Мойсей. Предполага се, че Хам, бащата на Ханаан, е родоначалник на чернокожите. В това кратко описание на народите, които произлязоха от Ной, виждаме, че всички хора са братя. Апостол Павел подчертава този факт, когато казва на атиняните, че Бог **"направил е от една кръв всички човешки народи да живеят по цялото лице на земята, като им е определил предназначени времена и пределите на заселищата им; за да търсят Бога, та дано биха Го поне напипали и намерили, ако и Той да не е далеч от всеки един от нас; защото в Него живеем, движим се и съществуваме; както и някои от вашите поети са рекли: "Защото дори Негов род сме" "** (Деяния 17:26-28).

ПЪРВАТА МОНАРХИЯ И НАЧАЛОТО НА ЧОВЕШКО УПРАВЛЕНИЕ НА ЗЕМЯТА (Битие 10:8-10; 1 Летописи 1:10; Матей 20:25; 1 Петрово 5:3)

Монархията е управление от цар, царица, император или императрица. Това беше първият вид човешко управление, създадено след потопа от потомците на Ной. **"Хус роди и Нимрода. Той пръв стана силен на земята. Първо той царува над Вавилон..."** (Битие 10:8,10). Нимрод, който беше бунтовник, установи едно самовластно, империалистическо и деспотическо управление. Това неограничено деспотство може да бъде уподобено на описаното в **Исая 14:13-14**, зад което Сатана, с целия си гняв, стои против Бог. Нимрод беше първият владетел на земята. Приема се, че е бил велик управник и че началото на царуването му е започнало от Вавилон. Той не се покори на Бог и яростно потисна людеите. Придвижвайки се по пътя си със сила, той положи основите на монархията.

Обаче неговият план, да управлява потомството на Ной, беше осуетен от разбъркването на езиците във Вавилон. След това Нимрод излезе от тая земя **"...и отиде в Асирия, та съгради Ниневия"**. Другите народи, скоро се научиха от Нимрод, да бъдат под един предводител, заради безопасността и благополучието си. Бог очаква от водачите на людеите Си по-висок стандарт, отколкото стандарта на деспотичното управление около нас. Той ни посъветва: **"...който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга; също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи, и да даде живота Си откуп за мнозина"** (Матей 20:26-28). Службата на вярващите трябва да бъде себеотрицателна, жертвена и в смирение, а не **"като че господарувате над паството, което ви се поверява, а като показвате пример на стадото"** (1 Петрово 5:3).

НАЧАЛОТО НА ФАЛШИВАТА РЕЛИГИЯ (Битие 10:8-9; Исая 8:20; Римляни 1:21-25)

Текстът ни днес ни показва, че Нимрод беше **"голям ловец пред Господа"** (стих 9). Той направи себе си известен, не само чрез ловуването, но и чрез поставянето на фалшивата религия. Някой е казал: **"Нимрод беше велик ловец против Бога. Той донесе идолопоклонничеството. Поставяйки основите на ново правителство, той създаде нова религия"**. Вместо да се уповават на името Господно, както правеха хората в дните на Енос, във времето преди потопа, във времето след потопа, в дните на Нимрод, хората започнаха да се кланят на идоли. Вавилон стана майка на всички блудници.

В историята се разказва, че майката на Нимрод, която станала царица след смъртта на сина си, принуждавала хората да принасят като жертви едно от мъжките си чада, хвърляйки го в огъня в чест на починалия цар. Това се правело, за да се получи благоволенieto на мъртвия цар. Молох (**Деяния 7:43**), Мелхом (**3 Царе 11:5**) и Малхам (**Софония 1:5**) значи "цар". Това е "богът на огъня" (**Левит 18:21; 4 Царе 23:10**). И днес хора се кланят на "бога на огъня" по различни начини и под разнообразни имена.

Не е чудо, че духът на непокорство, с който Нимрод разгневи Бог, все още държи идолопоклонниците и фалшивите вярващи в здрава хватка. Лъжливите религиозни вярвания и идолопоклонствата имат опустошаващите ефекти върху човечеството. Предположението, че всички религии водят към Бога, е фалшиво. Всяка религия, която не потвърждава стандарта на Божието Слово, е с неосъществима мисия. Истинската религия е онази, която води човека към истински страх от Бога. **"Ето, Страх от Господа, туй е мъдрост, и отдалечаване от зло, това е разум"** (Йов

28:28). Да се страхуваш от Бога, означава, да избягваш всяка проява на зло и да Му служиш в святост и правда през всичките си земни дни (**Лука 1:74-75**). Всяка форма на религия, която не освобождава човека от проблема с греха, не освобождава човека. В много места от Писанието Господ предупреждава, че **"заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ"** (**Езекил 18:20; Римляни 6:23**).

Грехът не ти позволява да опознаеш Бога. Без значение колко си предаден на религията, грехът ясно те определя като пленник и слуга на Сатана (**Йоан 8:3-4; Исаия 49:24-25**). И Библията казва, че лицемерите не могат да видят Бог (**Йов 8:13**). **"Който върши грях, от дявола е... Никой, който е роден от Бога, не върши грях, защото неговият зародиш пребъдва в Него; и не може да съгрешава, защото е роден от Бога"** (**1 Йоан 3:8-9**).

На религиозните грешници Бог казва: **"Ето, вие уповавате на лъжливи думи, от които няма да се ползвате... и попитайте за древните пътеки, где е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си..."** (**Еремия 7:8; 6:16**). Исус е **"Божият Агнец"**, който дойде да отмахне греха от човечеството и да го освободи от робството на Сатана (**Йоан 1:29; 10:10; 1 Йоан 3:5**). Той е единственият лек за човешкия проблем с греха, **"защото няма под небето друго име дадено между човеците, чрез което трябва да се спасим"** (**Деяния 4:12**). Ако се обърнеш към Него днес, можеш да бъдеш освободен от връзките на греха и от примките на фалшивите религии. Той Самият потвърди този факт, когато говори на юдеите. **"Ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни"** (**Йоан 8:36**).

1. Кой от тримата Ноеви синове е родоначалник на юдеите?
2. Кой постави установи първата монархия и къде беше тя първо?
3. Какво означава името Нимрод?
4. Каква е разликата между ръководец в света и ръководец в Църквата?
5. Какво означава "Молох" и как хората почитаха Молох след Нимрод?
6. Обясни какво означава да се боиш от Бога
7. Как може да си освободен от греховете и фалшивите религиозни вярвания?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	22	1 Царе	30
Вторник	..	23	..	31
Сряда	..	24	2 Царе	1
Четвъртък	..	25	..	2
Петък	..	26:1-35	..	3
Събота	..	26:36-75	..	4
Неделя	..	27	..	5

Стих за запомняне: *"И рекоха: Елате, да си съградим град, даже кула, чийто връх да стига до небето; и да си спечелим име, да не би да се разпръснем по лицето на цялата земя"* (Битие 11:4)

Текст: Битие 11:1-9

Нашият урок днес се фокусира върху гордостта и глупостта на потомците на Ной. Тяхното самонадеяно намерение да изградят кула, която **"да стига до небето"**, разкри прекомерната амбиция на човешкото сърце. Ето защо Бог реши да разпръсне хората **"по лицето на цялата земя"**. Смут и несигурност продължиха да се разпростират над човечеството, както при падението на Адам в Едем. Само Бог, Създателят, може да ръководи стъпките на човека в този живот. Той има план за всеки човек. Дали този план ще се изпълни или ще претърпи неуспех заради своеволието и бунта, зависи от всеки индивидуално. Библията казва: **"Защото аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисля за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда"** (Еремия 29:11).

В ТЪРСЕНЕ НА СВОБОДА ОТ БОЖИЯ КОНТРОЛ (Битие 11:1-4; 1:28; 1 Царе 8:7-9; Лека 15:11-13)

Бог ясно заяви на Адам: **"...плодете се, и се размножавайте, изпълнете земята и обладайте я ..."** (Битие 1:28). Но потомците на Ной имаха точно обратния план. **"И рекоха: Елате, да си съградим град, даже кула, чийто връх да стига до небето; и да си спечелим име, да не би да се разпръснем по лицето на цялата земя"** (Битие 11:4). Речникът определя думата **"изпълвам"** като **"да напълниш догоре нещо"**. Тук се показва категорично, че Божият план за тях беше да изпълнят земята, но те изглежда не одобряваха идеята, да бъдат разпръснати по цялата земя. Те предпочетоха да останат заедно на едно място, противно на Божия първоначален план.

Те отхвърлиха спокойното заселване на различните земни краища под божествената закрила на Господ и решиха да се укрепят. Те пожелаха обширното и плодотворно поле на Сенаарската земя (Вавилон), вместо покорство на божествените инструкции.

Човешкото падение в греха носи със себе си страх и несигурност. Един грешник винаги се стахува от въображаеми врагове и ситуации. Заради това хората планираха да се заселят заедно на едно място. Това, което човек смята за логично, не винаги идва от Бог.

Човечеството се е заблуждавало много пъти в търсене на начини за самозащита. Вследствие на това, Сатана поставя служителите си като препънки за тези, които отказват да се доверят на Бог за тяхната сигурност и благополучие.

БУНТ СРЕЩУ БОЖИЯ ПЕРФЕКТЕН ПЛАН (Битие 11:3-4; 1 Царе 15:23; Притчи 17:11; 1 Коринтяни 10:31)

Вавилонската кула беше директно отправено оскърбление към Бог. Планът на хората беше да построят **"град, даже кула, чийто връх да стига до небето; и да**

си спечелим име...". Това означаваше започване на човешко управление, под формата на организирано общество, предвождано от плътски управник. Това също показва неподчинение и липса на уважение към Бог. Те не разпознаха Бог като Господар и Цар над всички. Те се надяваха да оставят след себе си следа, да си спечелят име. Толкова са глупави човешката гордост и амбиция.

Библията ни призовава да се смирим и да се оставим в мощната ръка на Бог (**1 Петрово 5:6**). Непокорството срещу плана и волята на Бог е непоносим, смъртоносен грях. Това беше причината за трагичния край на Корей, Датан и Авирон (**Числа 16:32-34**). Същото бунтарско отношение донесе гибелта на Саул, първия цар на Израел (**1 Самуил 15:23**). Да живееш в грях, нехаен към това, което желае Бог, е равносилно на бунт против Него. Грехът е причината за проклятието и е най-краткият път към вечното наказание. Да пренебрегнем предупреждението на Бог срещу греха е отношение на непокорство и оскърбление към Господ, което докарва унищожение (**Езекил 18:20; 33:11; Притчи 29:1**)

ПРЕКОМЕРНАТА ЧОВЕШКА АМБИЦИЯ

(Битие 11:4; Лука 12:16-20; Притчи 27:1; Еремия 35:5; Псалм 52:7)

Мисълта за успешното осъществяване на подвига, наречен: построяване на **"град, даже кула, чийто връх да стига до небето"**, и вълнението от печелене на име, караше хората да работят усърдно и решително. Надеждата да предотвратят тяхното разпръскване беше един от факторите, които разпалиха усърдието им и засили убеждението, че планът ще се осъществи.

Човешката погрешна амбиция за успех, слава и сила често води до дръзки действия. Животът е толкова краткотраен, че преследването на светско прогресиране за сметка на душата, е безразсъден скок и безумно приключение. Каквото и да правиш, то трябва да е в светлината на вечността. Всяко човешко постижение ще свърши при смъртта. Сатана е в спор с Бог за твоята душа. Само когато имаш ясното виждане за вечността, можеш да спасиш душата си от контрола на Сатана и от ада. Търсенето на богатства, власт, слава и научни достижения ще отидат на вятъра, когато умреш. И най-преуспелият, който живее без истинска връзка със Създателя, ще се превърне в безумец във вечността (**Лука 12:20**). Трябва да позволим на Бог да ръководи всяко наше усилие, за да извлечем вечна полза (**Притчи 3:6**).

ПОСТРОЯВАНЕТО НА ВАВИЛОНСКАТА КУЛА

(Битие 11:3-4; Евреи 10:8-10, 13-16)

Построяването на Вавилонската кула беше разпалено от общата възбуда, която даваше на хората решителност да се придържат към бунтовническия си замисъл. **"И рекоха: Елате, да си съградим град, даже кула..."** (стих 4). Нимрод, син на Хус, роден от Хам, един от тримата Ноеви синове, бе силата, която движеше този дяволски план. Библията казва **"Хус роди и Нимрода. Той пръв стана силен на земята. Първо той царува над Вавилон ..."** (Битие 10:8,10).

Библейски учени са разкрили, че името Нимрод означава **"нека възстанем"** или **"нека се бунтуваме"** и името произлиза от думата **Марад**, което значи **"бунт"**. Не е учудващо, че хората, които бяха под властта на крал Нимрод, се научиха на недоволство против Създателя си. Техният интелект беше използван за изпълнението на зли намерения, вместо да бъде употребен за отдаване слава на Бог. Когато трябваше да се осигурят материалите за проекта, те съобразиха да осигурят достатъчно, но бяха съобразителни за грешната кауза. **"И рекоха си един на друг:**

Елате, да направим тухли и да ги изпечем в огъня. Тухли употребяваха вместо камъни, а смола употребяваха вместо кал” (Битие 11:3).

Ако всяко приложение на човешкото знание беше директно отправено за слава на Бог и насочено за благополучието на човечеството, светът щеше да е прекрасно място, изпълнено с мир и истински прогрес. Но човек често забравя, че всичко, което има, включително интелектуалната му способност, е дар от Бог. Поради духовната си безчувственост, човек иронично използва ума си, за да се бори с Създателя си. Тази грешна употреба на знанието и несигурността, причинени от човешката поквара, бяха причина за разбъркването на езиците във Вавилон.

РАЗБЪРКВАНЕТО НА ЕЗИКА И РАЗПРЪСВАНЕТО НА ХОРАТА (Битие 11:1,5-9; Исаия 40:8; Матей 5:18;)

Бог слезе, за да види проекта, който беше оскърбление към Него. **“А Господ слезе да види града и кулата, които градяха човеците” (стих 5).** Степента на бунтарството им заслужаваше смъртно наказание. Но Божието търпение ги пощади. Такава е милостта на Бог към един непоносим свят. Библията казва: **“...Бог Който се гневи всеки ден на нечестивия” (Псалми 17:11).** Бог се гневи на всеки грешник. Само Неговата издръжливост, дълготърпение и любов Го възпират. Той не иска никой да загине, но всички да дойдат на покаяние **(2 Петрово 3:9; 1 Тимотей 2:4; Езекил 33:11; Римляни 2:4).**

Вместо да унищожи човеците, Бог разбърка езика им и спря замисъла им. Те се отказаха да строят града. Разпръснаха се по лицето на цялата земя **(стихове 8,9).** Такъв беше ефектът от разбъркването на езика им. Те направиха насила това, което отказаха да направят доброволно.

Словото на Бог не се променя. То ще се изпълни до последната йота **(Псалми 119:89; Исаия 40:8).** Хората се заселиха до краищата на земята, както Бог беше заповядал в началото **(Битие 1:28).** Бог апелира към нас, казвайки: **“Дано да има у тях такова сърце щото да се боят от Мене и винаги да пазят всичките Ми заповеди, та да благоденствуват вечно, те и чадата им!” (Второзаконие 5:29).** За всички, които искат да прекарат вечността с Бог, няма друг избор освен стандарта на Божието Слово. Ние трябва чрез покорство да съгласуваме живота си с повеленията на Словото на живота, иначе ще загинем.

- 1. Какво означава думата “Вавилон”?**
- 2. Каква беше Божията заповед към Адам с оглед на неговото пребиваване на земята?**
- 3. Изброй последствията от непокорството**
- 4. Спомени някои от прекомерните амбиции на човека**
- 5. Кой беше Нимрод и какво означава името му?**
- 6. Как трябва да използваме даденото ни от Бога знание?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	28	2 Царе	6
Вторник	Марк	1	..	7
Сряда	..	2	..	8
Четвъртък	..	3	..	9
Петък	..	4	..	10
Събота	..	5	..	11
Неделя	..	6	..	12

Стих за запомняне: "С вяра Авраам послуша, когато бе повикан да излезе и да отиде на едно място, което щеше да получи в наследство, и излезе без да знае къде отива" (Евреи 11:8)

Текст: Битие 11:10-32; 12:1-9

В нашия текст ние проследяваме родословието на Авраам, Божият приятел. Ние също виждаме как Бог го призова и как той незабавно откликна. Това беше началото на изкупителния за човечеството план на Бога. Грехопадението на Адам и Ева засегна първоначалния Божий план за човечеството. След Потопа, по времето на Ной, хората продължиха да затыват в дълбините на злото. С призоваването на Авраам, Бог искаше да подготви нация, чрез която да изпълни обещанието Си. Бог не започна с цяла нация, а с едно-единствено семейство и, по-точно, с един-единствен човек, Аврам, наречен по-късно Авраам. И, поради Божия призив, можем да видим как Авраам прави гигантска стъпка на вяра към неизвестното. Извеждането на Авраам от идолопоклонството към живот на общение с Бога беше истинско чудо на Божията благодат. Бог можа да види право в сърцето на Авраам, че той ще му бъде верен. По-късно Той каза за Авраам:

"Защото съм го познал, за да заповяда на чадата си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие, за да направи Господ да стане с Авраама онова, което е говорил за него" (Битие 18:19; KJV)

Това свидетелство на Бога за Авраам е голямо предизвикателство за всеки вярващ днес.

**РОДОСЛОВИЕТО НА АВРААМ
(Битие 11:10-32; Неemia 9:7-8; Деяния 7:2-4)**

Преди призоваването на Авраам ние проследяваме поколенията на Сим, Арфаксад, Сала, Евер, Фалек, Рагав, Серух, Нахор и Тара, които живяха много години. Някои от тях живяха по петстотин години, а други – най-малко по двеста. Въпреки че бяха живели дълго, за тях не е записано много. Техните имена се споменават само във връзка с Авраам. Авраам беше повикан от Ур Халдейски, земя на идолопоклонници. Все пак Тара, бащата на Авраам, **"взе сина си Аврама и внука си Лота, Арановия син, и снаха си Сарайя, жената на сина си Аврама та излязоха заедно от Ур Халдейски, за да отидат в Ханаанската земя; и дойдоха в Харан, дето се и заселиха"** (Битие 11:31).

Харан, мястото, където Тара се засели със семейството си, беше разположен между притоците на река Ефрат. Харан беше известен град в Ханаанската земя. Взаимоотношенията в семейството на Тара бяха много здрави. Според библейския запис Авраам беше първородният от тримата синове на Тара. Той трябва да е имал специално място в сърцето на баща си. Злополучната смърт на Аран натовари Авраам с отговорността за Лот. Той трябваше да го вземе със себе си. Това показва колко близки бяха взаимоотношенията в семейството. Такава любов и топлина в семейните взаимоотношения могат да направят човек глух за Божия призив. Привързаността

към приятелите, както и много други социални препятствия, бяха възможни пречки пред Авраам, но той не се остави на течението.

ПРИЗОВАВАНЕТО НА АВРААМ

(Битие 12:1; Исая 51:2; Деяния 7:2-3; 13:2; Галатяни 1:15-16)

"Тогавга Господ каза на Аврама: Излез от отечеството си, измежду рода си и из бащиния си дом, та иди в земята, която ще ти покажа" (Битие 12:1)

Призивът към Авраам беше отправен съвсем ясно. В самия призив Бог уточни и цената, която той трябваше да плати. Той трябваше напълно да се откъсне от миналото си и да поеме в посоката, която Бог имаше за него. Забележително е също, че Бог изисква от Авраам да излезе от народа си и от страната си. Неговото оставане, без съмнение, би го изложило на множество разнообразни изкушения. Грехът, под каквато и да е форма, трябва да бъде изоставен, и всяко прилепване към злото трябва да бъде отсечено. Истинските вярващи трябва да се отрекат от всички светски забавления, от удоволствията на греха и от самоугаждането.

"Затова - Излезте изсред тях и отделете се - казва Господ - И не се допирайте до нечисто; и аз ще ви приема" (2 Коринтяни 6:17)

Или вярата ти ще те отдели от света, или света ще те отдели от Бога. Когато човек е новороден, той ще открие, че е необходимо да се откъсне от всички греховни навици на блудство, прелюбодейство, забъркване с тайни общества и всякакви безбожни бизнес обединения. Сега неговите цели и амбиции са различни. Неговият фокус би трябвало да е върху вечните богатства на Божието Царство, чиито кули се издигат по-високо, от което и да е земно очарование. Самоугаждането трябва да бъде изместено от себеотрицанието. Божият призив е личен и наш дълг е да забравим какво казват безбожните ни приятели или годеници и да предприемем крачка на вяра.

"Погледнете на баща си Авраама и на Сара, която ви е родила; Защото, когато беше само един го повиках; Благослових го и го умножих" (Исая 51:1)

Спасението и до днес е нещо лично. Онзи, който се страхува какво ще кажат роднините и приятелите му за покорството му към Христос, не е достоен за името "християнин". Господ подчерта този факт с думите Си: ***"Ако дойде някой при Мене, и не намрази баща си и майка си, жена си, чадата си, братята си, и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик"*** (Лука 14:26).

БОЖИИТЕ ОБЕЩАНИЯ КЪМ АВРААМ

(Битие 13:14-18; 15:1-18; Галатяни 3:16-18)

За отбелязване е, все пак, че велики обещания и благословения очакваха Авраам. Господ му каза:

"Ще те направя голям народ; ще те благословя, и ще прославя името ти, и ще бъдеш за благословение" (Битие 12:2)

Винаги има благословения за онези, които се покоряват на Бога. Обещанията към Авраам бяха много по-велики от видимите загуби, които щеше да претърпи, поради напускането на Харан. Той щеше да загуби само позицията в едно семейство, за да стане глава на цяла нация. Напускайки дома си, той щеше да загуби името си, но Бог предвидливо обеща да направи името му "велико" (**"ще прославя името ти"**). Всеки човек желае да има велико име и да стане велик. Себеиздигането и себевъзвеличаването са в корена на всички кризи и войни между хората през цялата история на човечеството. Обаче, истинското прославяне идва само от Бога.

"Защото нито от изток, нито от запад, нито от планинската пустиня иде повишението; Но Бог е съдията - едного Той унижава, а другото издига" (Псалми 75:6-7; KJV)

Истински велики за времето си и във вечността са онези, които са служили на Бога. Те не са достигнали величие чрез политически борби и злодеяния, но чрез покорство и служене на Бога и човечеството. Нещо повече, Бог обеща на Авраам: **"Ще благословя ония, които те благославят, а ще прокълна всеки, който те кълне" (Битие 12:3).**

Темата за сигурността е от първостепенна важност за Бога. Господ познава, повече от който и да било човек, върховния враг – Сатана, и неговите орди. Обаче Бог е по-близо до нас, отколкото са враговете ни. Затова и той ни уверява: **"Наистина няма чародейство против Якова. И няма врачуване против Израиля" (Числа 23:23).** Псалмистът добавя: **"Бог е нам прибежище и сила, винаги изпитана помощ в напасти" (Псалми 46:1).** Бог винаги е на разположение на вярващите. Едно от заветните му имена е **"Йеова Шама"**. Това означава **"Аз съм там" (Езекил 48:35).** Има цялостна защита за всеки вярващ. Затова Бог още от началото увери Авраам, че той е защитен напълно от всичките си врагове.

Бог също изрече и едно всеобхватно обещание към Авраам: **"... в тебе ще се благославят всички земни племена" (Битие 12:3).** Това е най-важното от всички обещания, дадени на Авраам. Това беше обещание за Месия, Спасителят на целия свят.

АВРААМОВИЯ ОТГОВОР НА ВЯРА

(Битие 12:4-9; Матей 4:18-22; Деяния 7:2-4; Емреи 11:8-10; 13:12-14)

"И тъй, Аврам тръгна според както му рече Господ; ...а Аврам беше на седемдесет и пет години, когато излезе от Харан" (Битие 12:4)

Незабавният отговор на Авраам на Божия призив е оставил голямо предизвикателство към вярващите от всички времена. Той прояви безрезервно и незабавно покорство на Божията заповед. Както по-късно Павел направи:

"А когато Бог ... благоволи да ми открие Сина Си, за да Го проповядвам между езичниците, от същия час не се допитах до плът и кръв" (Галатяни 1:15-16)

Забележете израза **"от същия час"**. Когато Божиите мъже като Мойсей, Елисей, Павел, Петър и други получаваха призив от Бога, те ставаха слепи за всички земни цели и амбиции. Те изоставяха света и поставяха сърцата си върху вечните неща. Апостол Павел демонстрираше най-висше уважение към неговото призвание като се

стремеше **"към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса"** (Филипяни 3:14).

Много важно е да отбележим, че Божият призив към Авраам се отнасяше за целия му дом:

"Аврам взе жена си Сарайя, братанеца си Лот, всичкия имот, който бяха спечелили, и хората, които бяха придобили в Харан, та излязоха, за да отидат в Ханаанската земя" (Битие 12:5)

В повечето случаи онези, които имат привилегията да бъдат призовани от Бог, разпростират призива си върху техните семейства. Така направиха Ной, Исус Навиев, надзирателят на затвора във Филипи и мнозина други. По-късно Святият Дух заповяда служителите на Евангелието да полагат всякакво усилие да отгледат техните деца чрез възпитанието и съветите на Господ **(Ефесяни 6:4)**.

Накрая, виждаме Авраам да прави конкретни и жизненоважни стъпки на вяра.

"И Господ се яви на Аврама... От там се премести към хълма, който е на изток от Ветил...; и там издигна олтар на Господа и призова Господното име" (Битие 12:7-8)

Авраам **"издигна олтар на Господа"**. Бог се прославя, когато бъде издигнат олтар за него. Това е белег на благоговение пред Него – действие, което разкрива, че Божието постоянно присъствие и общение е желано.

Отново Авраам **"призова Господното име"**. Бог първоначално призова него и той Му отговори. Сега Авраам призова Господа. За него беше нужно да призове Бога и да се моли, тъй като той беше започнал пъгешествие на вяра. Той имаше нужда да се посвети и да моли за Божията благодат.

След обръщането си, Павел прекара три дни в пост и гореща молитва, търсейки лицето на Бога. Всеки служител, в началото на служението си, трябва да си отдели време и да призове Господа. Трябва да бъде положена солидна основа.

Призоваването на Господа изисква сериозна молитва и подготовка.

- 1. Какъв е произходът на Авраам?**
- 2. Защо Бог призова Авраам?**
- 3. Спомени някои неща, които Авраам трябваше да изостави**
- 4. Спомени някои области, които могат да поставят препятствия пред Божия призив към вярващия**
- 5. Какво е Божието желание за семейството на служителите?**.....
- 6. Какви обещания бяха дадени на Авраам?**
- 7. Какви уроци научаваме от факта, че Авраам издигна олтар на Бог?**.....

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Марк	7	2 Царе	13
Вторник	..	8	..	14
Сряда	..	9	..	15
Четвъртък	..	10	..	16
Петък	..	11	..	17
Събота	..	12	..	18
Неделя	..	13	..	19

Стих за запомняне: "И всичко, каквото и да поискате в молитва, като вярвате, ще получите" (Матей 21:22)

Текст: Матей 7:7-11

В християнските среди е общоприето, че молитвата е единственият начин, да се влезе във връзка с Всемогъщия Бог. Молитвата е мощно оръжие в духовната битка, което може да събори крепостите на врага (**2 Коринтяни 10:4-5**). Молитвата е източник на сила за всеки вярващ и често се казва, че "безмолитвеният християнин е безсилен християнин". Обратното на това твърдение е просто: "молещият се християнин е силен християнин". Въпреки че всеки християнин се моли и очаква отговори на своите молитви, очевидно е, че някои молитви не биват отговорени веднага или по начина, по който ние очакваме. Молитвата не е духовно действие по избор, а заповед (**Лука 18:1**). Молитвата може да бъде изказана по всяко време и навсякъде. Прочее, апостол Павел увещава: "**мъжете да се молят на всяко място, като издигат ръце свети, а не гневни и препирливи**" (**1 Тимотей 2:8**).

Въпреки че, когато се молим, ни очакват велики обещания, крайното изпълнение на тези обещания зависи от това, дали сме посрещнали условията, с които те са обвързани. Думата 'обещание' означава поемане на задължение към някого и даване на увереност на някого от човек, който ще му направи или ще му даде нещо. В цялата Библия темата за молитвата заема много важно място, чак до последния ред, който също е молитва:

"Благодатта на Господа Исуса Христа да бъде със светиите. Амин" (Откровение 22:21)

ХОРАТА, КОИТО СЕ МОЛЯТ
(Матей 7:7-8; Битие 18:16-33; 4:26; 2 Царе 7:1-29; 3 Царе 8:1-53)

Библията ни предоставя цял списък от Божии мъже и жени, които се молят. Бележитите патриарси настойчиво се молеха на Бога, за да променят ситуациите, в които се намираха, и Бог почиташе техните молитви. В Битие хората започнаха да призовават Бога след раждането на Сит (**Битие 4:26**). Авраам ходатайства за Лот и Бог се вслуша в неговата молитва.

Освен Авраам, друг библейски персонаж, който се молеше, беше Яков. Той се бори с Божия ангел и Го принуди да му даде благословение (**Битие 32:24-28**). "**Да! бори се с ангел, и преодоля с плач и молба към него. Бог го намери във Ветил, и там говори с нас**" (**Осия 12:4**). Молитвата на Яков при Фануил, макар и преди толкова години, става мерило за много вярващи, които искат да получат благословение от Господа.

Когато Господ възпря Давид и не му позволи да изгради Божия храм, Бог му обеща, че синът му, който ще се възцари след него, ще построи дом за името Му. Наистина, Соломон, синът на Давид, който царува след него, построи дом за Господа. При посвещението на храма Соломон принесе забележителна молитва (**3 Царе 8:1-53**). Това е една от най-дългите молитви, записвани някога в Библията. Християните

трябва да се научат да чакат дълго в молитва, както правеха Исус, Яков, Давид и Соломон. Всеки един от тях получи изпълнението на Божиите обещания в живота си чрез молитва. Достойно за отбелязване е, че веднага щом Соломон се възкачи на трона на своя баща Давид, той се помоли. Бог му се яви на сън и му каза да си поиска каквото желае (**3 Царе 3:5**). Тогава той попроси от Бог да му даде мъдро сърце, за да съди Божиите хора и да отличава доброто от злото (**3 Царе 3:9**). Вярващите трябва да се молят за неща, от които ще имат полза и другите. Те трябва да се молят за водачите в църквата, за хората в правителството, за царете, за членовете на църквата, за работниците в църквата и за града, в който живеят.

Езекия беше друг велик мъж на молитва. Чрез молитва той не само получи по-дълъг живот но също получи и изцеление от смъртоносна болест (**4 Царе 20:6**). При нападението на Сенахирим, асирийския цар, молитвата на Езекия донесе победа на Израел. В отговор на неговата молитва Господния ангел уби за една нощ 185 000 войници в стана на асирийците (**4 Царе 19:20**). Бог, Който направи това тогава, днес е жив, за да ни даде победа над греха, болестта и Сатана.

Подобно на Мойсей, Ездра също се моли за израилтяните, които сгрешиха (**Ездра 9:5-15; 10:1-17**). В списъка на молитвените войни в Библията не можем да пропуснем и Даниил, защото чрез неговата молитва Господ затвори устата на лъвовете и те не можаха да го убият (**Даниил 6:22**). Молитвата на Илия свали огън от небето (**3 Царе 18:37-38**). Авакум се моли за съживление и възстановяване в Израел (**Авакум 3:1-19**). Господ Исус се моли с молитва на посвещение в Гетсиманската градина (**Лука 22:44**). Павел, великият апостол, изгаряше от ревност за спасяване на изгубените души (**Римляни 9:1-3; 10:1**). Жените не са оставени настрана от молитвеното служение. Чрез пост и молитва Естир спаси цялата еврейска нация от унищожителния план на злия Аман (**Естир 4:16**). Анна придоби чрез молитва Самуил от Господа. Жени имаше и измежду онези в Йерусалим, които се събраха в горната стая, за да чакат обещаното от Бога.

ПРИНЦИПИ НА МОЛИТВАТА **(Матей 7:11; Евреи 11:1-6; 3 Царе 18:36-37)**

Трябва да следваме някои библейски принципи, за да могат нашите молитви да привлекат отговора от Бога.

Първо: Ние трябва прилежно да се вслушваме в Божието Слово. Библията казва: **"Ако слушаш добре гласа на Господа твоя Бог и внимаваш да вършиш всичките Негови заповеди...тогава Господ твоят Бог ще те въздигне над всичките народи на света"** (Второзаконие 28:1,13).

Второ: Трябва да се покаем от греха и да предадем нашия живот на Бога (**Притчи 28:13; 1 Йоан 3:8-9; 2 Коринтяни 5:17**). Бог не отговаря на молитвите на грешниците (**Псалм 66:18**). Затова грешникът трябва да се покае от греховете си, преди да очаква Бог да отговори на молитвата му.

Трето: Трябва да поддържаме ръцете си чисти и сърцето си чисто пред Бога и човеците (**Псалм 24:1-4**).

Четвърто: Трябва да упражняваме непоклатима вяра в Божиите обещания. Без вяра е невъзможно да Му бъдем угодни (**Евреи 11:6**). Нашият Господ ни обеща, че ако не се съмняваме, ще заповядаме на планината да се вдигне, и тя ще ни се подчини (**Матей 21:21**). Яков, в своето послание, също увещава онзи, който се моли да не бъде колеблив и да не се съмнява, защото колебливият е **"непостоянен във всичките си пътища"** (Яков 1:8).

Пето: Членовете на църквата и семействата, които се молят заедно, трябва да бъдат свързани с връзки на единство, любов и взаимодействие (**Амос 3:3; Матей 18:19**).

Шесто: Понякога ние трябва да бъдем кратки и точни в молитва. Ефективната молитва не е задължително да бъде винаги дълга. Ако е произнесена с вяра, Бог със сигурност ще изпълни обещанието Си, като отговори на молитвата му. Типичен пример за това е молитвата на Илия на планината Кармил (**3 Царе 18:36-37**). Молитвата на Явис също изглеждаше кратка и целеустремена. Бог му отговори и го възвеличи, както той поиска (**1 Летописи 4:9-10**). И бирникът в храма, и крадецът на кръста се помолиха с кратка молитва и Бог им отговори (**Лука 18:13; 23:42**).

Седмо: Трябва да бъдем настойчиви в нашите молитви. Исус учеше последователите Си да се молят неуморно (**Лука 18:1**). Павел увещава християните в Солун и всички вярващи да се молят непрестанно (**1 Солунци 5:17**). Да бъдеш настойчив в молитва е да продължаваш да се молиш, докато получиш отговор (**Лука 18:2-8**).

ОБЕЩАНИЯ ЗА МОЛИТВЕНИТЕ ВОЙНИ

(Матей 7:7-11; Лука 11:9-13; 2 Коринтяни 1:20-21; Псалми 37:1-40; 91:1-16; 23:1-6; Матей 21:21-22; 18:18)

Сигурно е, че онези, които непрестанно се молят и живеят праведен и свят живот, притежават безчислените и непроявяващи се обещания на Писанията **“понеже в Него е Да за всичките Божии обещания...и чрез Него е Амин, за Божията слава чрез нас”** (2 Коринтяни 1:20).

Божии обещания са вечни, всеобхватни, непроменящи се и неограничени. Те снабдяват нашите духовни и физически нужди. Докато някои от обещанията касаят нашия духовен растеж, други се грижат за нашето духовно и физическо благополучие като изцеление, благоденствие и освобождение от атаките на Сатана. За спасението – Бог обеща да ни спаси от греха (**Матей 1:21**) и да ни прости, когато се покаем (**1 Йоан 1:9**). За изцелението - Господ обеща не само да ни пази здрави, но също и да ни изцели (**Изход 15:26**). За издигането – Той обеща да ни направи глава, а не опашка (**Второзаконие 28:13**). За освещението Бог обеща да ни освети изцало (**1 Солунци 5:23**) и да кръсти в Святия Дух онези, които са жадни (**Йоан 7:37-39**).

“Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори” (Матей 7:7)

Очевидно, това е велико обещание. Причината, поради която е поставено в бъдеще време е, за да ни увери, че Бог ще бъде винаги там, за да отговори на нашите молитви. Въпреки че думата “ще” придава на обещанието някакъв бъдещ оттенък, следващият стих ни показва, че обещанието е, за да се изпълни в настоящето време, ако ние просим търпеливо, настойчиво, целеустремено и неуморно. Отговорите на молитвите могат да бъдат забавени, но не могат да бъдат отменени.

“Защото гневът Му е само за една минута, а благоволенieto Му е за цял живот; Вечер може да влезе плач да пренощува, а на сутринта иде радост” (Псалми 30:5)

Понякога може да изглежда, че Бог ни е изоставил. Но Той е милостив и добър. Животът, мирът, прогресът, комфортът, освобождението и спасението са по Негово благоволение. Неговите обещания не се провалят и никакви обстоятелства, сили или демони не могат да ги променят.

"...Не пропадна ни едно от всичките добри обещания ... "
(3 Царе 8:56)

Ако ние наистина вярваме в Неговите обещания Той няма да ни остави да се провалим **(Римляни 4:21)**. Онези, които се молят, имат **"скъпоценни и твърде големи обещания"** (2 Петрово 1:4).

"Много са неволите на праведния; но Господ го избавя от всички тях; Той пази всичките му кости; ни една от тях не се строшава" (Псалм 34:19-20)

Ако ние искрено обичаме Бога и Му се покоряваме, на пръв поглед негативни обстоятелства ще работят в наша полза, когато ние се молим **(Римляни 8:28)**. Бог не е човек, че да лъже. Ако ние продължаваме да държим Словото Му и да изповядваме обещанията Му, огнените стрели на нечестивия със сигурност ще бъдат угасени в нашия живот **(Ефесяни 6:16)**.

1. **Защо молитвата е задължителна за всеки човек?**.....
2. **Спомени петима души от Библията, които се молиха и незабавно получиха отговор на молитвите си**
3. **Изброй четири от принципите за молитва**
4. **Какво обещание, касаещо нашето спасение, даде Бог преди раждането на Христос?**
5. **Цитирай обещанието на Бог в Библията относно нашето освещение**
6. **Какво е Божието обещание относно нашето изцеление?**
7. **Как можем да угасим огнените стрели на нечестивия?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Марк	14	2 Царе	20
Вторник	..	15	..	21
Сряда	..	16	..	22
Четвъртък	Лука	1	..	23
Петък	..	2	..	24
Събота	..	3	3 Царе	1
Неделя	..	4	..	2

Стих за запомняне: *"И в него никак няма да влезе нещо нечисто, нито оня, който върши мерзост и който лъже, а само записаните в книгата на живота на Агнето"* (Откровение 21:27)

Текст: Матей 7:12-29

В началото на Своето служение в Галилея **"Исус започна да проповядва, казвайки: Покайте се, защото наближи небесното царство"** (Матей 4:17). Той дойде, за да установи Божието Царство между хората. Той проповядваше евангелието на Царството с мощна сила и с ентузиазъм (възторг). Чрез проповедите Му Неговите слушатели стигаха до осъзнаване на Божието Царство и го пожелаваха. Някои от тях питаха какво да правят, за да могат да стигнат в него. За Царството се говори по различни начини. То е познато като **"Небесното Царство"** (Матей 3:2; 4:17), **"Божие Царство"** (Матей 12:28; Марк 1:15) и **"Царството на Христа"** (Ефесяни 5:5). Всички тези изрази в основата си имат едно и също значение. Взети заедно, те заключават в себе си благословенията над Христовите последователи, които частично биват изявени в този живот и съвършено ще бъдат достигнати в идещия свят.

Тази седмица нашия урок се обляга на част от Проповедта на планината. В тези единадесет стиха Господ фокусира вниманието ни върху моралните стандарти, които трябва да ни ръководят във взаимоотношенията ни с нашите ближни. Той също ни показва двата пътя и двете възможности, стоящи пред всеки човек, внимателно посочвайки по-добрия избор между тях. Все пак, когато правим избор в живота си, не бива да сме невежи относно измамите, които отклоняват наивните далеч от пътя на праведността. Има мнозина, които са били измамени, докато са мислили, че правят правилния избор. Те, може би, твърде късно осъзнаваха притегателната сила на самоизмамата, когато вече беше невъзможно да се откъснат от нея. Господ завърши, предупреждавайки за опасността просто да правим изповеди на вяра, без да сме постигнали искания морален стандарт.

ЗЛАТНОТО ПРАВИЛО

(Матей 7:12; Левити 19:18; Римляни 13:10; Лука 6:31)

Накрая на Проповедта на планината Господ Исус обобщи поучението Си в една сентенция: **"И тъй, всяко нещо, което желаете да правят хората на вас, така и вие правете на тях; защото това е същината на закона и пророците"** (Матей 7:12).

В много религиозни среди тази заповед е известна като 'златното правило'. С други думи, правилото е **"да възлюбиш ближния си, както себе си"** (Матей 22:39). Любовта е правилото, чрез което познаваме онези, които са от Царството. Истинските вярващи позволяват Божията любов да тече през тях, когато общуват с другите хора. Те са благи в техните действия и реакции. Техните коментари към другите и за другите са ръководени от любов. Техните думи и действия са движени от

един въпрос: 'Как бих се чувствал, ако другите ми кажеха това, или го кажеха на някой друг за мене, или ми направеха това?'

Животът, който е основан върху практикуването на златното правило не само е угоден на Бога; това е също и живот, почетен от хората. Такъв живот ражда едно характерно поведение в социалните взаимоотношения и осигурява хармонията в обществото. Това трябва да е животът, към който се стремим. Той е доказателство за Божията любов в човешкото сърце. Освен че изпълнява изискванията на закона, златното правило обобщава в себе си понятието 'Новозаветна праведност'.

"Понеже заповедите: "Не прелюбодействуй"; "Не убивай"; "Не кради"; "Не пожелавай"; и коя да било друга заповед се заключават в тия думи: "Да обичаш ближния си както себе си". Любовта не върши зло на ближния; следователно, любовта изпълнява закона" (Римляни 13:9-10).

ВЛИЗАНЕ В НЕБЕСНОТО ЦАРСТВО

(Матей 7:13-14; Лука 13:24; Притчи 14:12; Второзаконие 30:19)

Господ завърши представянето на Царството с покана към Своите слушатели:

"Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води в погибел, и мнозина са ония, които минават през тях. Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води в живот, и малцина са ония, които ги намират" (Матей 7:13-14).

Решенията в живота определят съдбата. Има два пътя в живота: верният път и погрешният път, добрият път и лошият път. Първият води към благоденствието в Небето. Вторият води към ужасите на ада. Всеки човек трябва да избере кой път да следва. Точно както е невъзможно да ходиш по два пътя едновременно, така също е невъзможно да се спускаш по пътя, водещ към ада, по следите на твоите дела и да се надяваш, че ще стигнеш в Небето.

Без да оставя никого в съмнение, Господ описа характеристиките на тези два пътя. **"Широката врата"** е пътят на греха и грешниците. Тя се отваря към **"широкия"** (позволяващ всичко) път. Пътниците по този път са изцяло предадени на страстите на плътта, на пожеланията на очите и на гордостта на живота. В моралния им кодекс няма нито един закон, който да въздържа плътските им желания. Хората от широкия път са белязани от неразумни, неподредени и сменящи се любовни връзки. Те ходят по суетността на своя ум и се водят от страстите на плътта си.

Огромни тълпи ходят по широкия път: **"мнозина са ония, които минават през тях" (стих 13)**. Не е чудно, че на повечето хора им е по-удобно да следват този път. Но съвета на Писанието си остава: **"Не влизай в пътеката на нечестивите и не ходи по пътя на лошите" (Притчи 4:14)**. Да избереш широкия път е все едно да паднеш в измамата на Сатана. Това е равносилно да ходиш в тъмнина и да вършиш зли дела: **"Пътят на нечестивите е като тъмнина; Не знаят от що се спъват" (Притчи 4:19)**.

Широкият път има трагичен край. Спасителят ни каза с пълна власт и с ужасяваща решителност: **"пространен е пътят, който води в погибел" (стих 13)**. Каквато и да е 'магистралата': било на открито богохулство или на скрито лицемерие, тя ще доведе до гибелта на пътниците, ако не се покаят. Широкият път е

измамлив. Той е **"път, който се вижда прав на човека, но краят му е пътища към смърт"** (Притчи 14:12).

Вторият път, който Господ рисува пред нас, е **"стесненият път"**. Това е пътят на святостта, без която никой човек няма да види Бога. За него Исая писа:

"И там ще има друм и път, Който ще се нарече път на светостта; Нечистият няма да мине през него, но ще бъде само за тях; Пътниците - даже и глупавите - няма да се заблуждават по него" (Исая 35:8)

Тясната порта и стесненият път водят към небето, но за съжаление **"малцина са ония, които ги намират"** (стих 14). Духовният прелом е портата, през която някой стъпва на пътя. Или в смирение ще се наведем да влезем, или няма изобщо да влезем. Трябва да станем като малки деца, ако искаме да влезем през тясната порта и да стъпим на стеснения път (**Матей 18:3; Марк 10:15; Лука 18:17**). Трябва да се отречем от себе си (**Матей 16:24; Марк 8:34**), да оставим стария човек (**Ефесяни 4:22**) и да бъдем готови да потопим всички наши интереси в Христос (**Филипийци 3:7**).

Влизането през тясната порта не включва в себе си пристигането до красивата небесна порта. Между двете: момента на решение и влизането в небето, трябва да се спечелят много битки с плътта, света и Сатана. Затова Господ ни предупреждава, че трябва да се насилим да влезем. За да влезем, трябва да се сражаваме ревностно за вярата (**Юда 3**). Може да се наложи да минем през скърби (**Деяния 14:22**). Но като добри войници на Исус Христос, ние трябва да издържим трудностите (**2 Тимотей 2:3**). Себето трябва да бъде отхвърлено (**Марк 8:34**). Трябва да се съпротивим на ежедневните изкушения и да ги преодолеем (**1 Коринтяни 10:13**). Трябва да воюваме срещу **"началствата и властите"**, които се опитват да ни отклонят от пътя (**Ефесяни 6:11-13; 1 Петрово 5:8-9; Яков 4:7**). И преди всичко, трябва да бъдем бдителни във всичко (**2 Тимотей 4:5**) и да ходим благоразумно (**Ефесяни 5:15**).

Само малцина намират стеснения път и още по-малко устояват докрай в него. Мнозина безгрижно минават покрай него. Други със самодоволство и разпуснатост се отказват от него. И все пак, стесненият път остава единственият път към Бога. Той ни дава удовлетвореност още днес чрез благоволението Господно. Окончателно той води към вечно блаженство – надежда, която ни помага да издържим всякакви неудобства и трудности по пътя. Господ очаква не само да изберем тесния път, който води към вечния живот, но също и да устоим в него до края. **"Положих пред вас живота и смъртта, благословиението и проклетията"**, казва Господ, **"за това, изберете живота, за да живееш, ти и потомството ти"** (Второзаконие 30:19).

**ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ
ФАЛШИВИТЕ УЧИТЕЛИ И ФАЛШИВИТЕ ПОУЧЕНИЯ
(Матей 7:15-20; Марк 13:22; Римляни 16:17-18;
Колосяни 2:8; 2 Петрово 2:1; 1 Йоан 4:1)**

Всички ние, които пътуваме по стеснения път, сме изправени пред опасността да се отклоним от него чрез погрешните поучения на фалшивите учители. Затова Господ строго ни предупреждава: **"Пазете се от лъжливите пророци, които дохождат при вас с овчи дрехи, а отвътре са вълци грабители"** (Матей 7:15).

Фалшив пророк или учител е някой, който претендира, че е Божий посланник. Той идва в обществото на вярващите с пъклени ереси или фалшиви учения, за да

отдалечи сърцата им от Господа. Той е някой, който издига личността и удоволствията далеч по-горе от изискванията на Божието Слово.

Има много причини да избягваме фалшивите пророци.

Първо: те идват в **"овчи дрехи"**. Те изглеждат като вярващи, но истинското им намерение е да измамат и да отклонят истинските вярващи от правия и тесен път, който води в небето (**2 Коринтяни 11:13-14**). Ако им се даде шанс, те хитро ще откраднат от вярващия истината, която може да опази душата му, и в замяна ще посеят пагубна заблуда (**2 Петрово 2:1; Деяния 20:29**).

Второ: те причиняват разцепления в църквата и подтикват вярващите да опетнят Божието име (**Римляни 16:17**).

Трето: те са алчни материалисти. Те поставят силно ударение върху парите и материалните придобивки. Те превръщат хората в стока (**Римляни 16:18; 2 Петрово 2:3**).

Четвърто: те отклоняват младите вярващи и носят объркване и отстъпления от вярата сред зрелите християни.

Пето: чрез техните фалшиви поучения те правят вярата на истинските вярващи да се провали (**1 Тимотей 1:19-20**).

Шесто: те крадат от вярващите необходимите християнски добродетели и така последните губят своите вечни награди.

Седмо: те умаловажават библейските доктрини. Те отричат възплъщението на Христос, а по този начин и изкупителната работа на кръстта. Те говорят повече за света, отколкото за Христос (**1 Йоан 4:5**). Те скриват техните истински мотиви и намерения чрез външния си вид, но техните думи и действия ги издават и свидетелстват срещу тях (**Исая 8:20**).

Фалшиви пророци е имало още от самото начало (**2 Петрово 2:1**). Ето защо трябва да бъдем внимателни с кого се събираме, кого слушаме и какво четем!

Какво трябва да е нашето поведение спрямо фалшивите пророци?

Първо, трябва да ги избягваме (**Римляни 16:17-18**).

Второ, не трябва да им вярваме, а по-скоро да ги порицаваме (**1 Йоан 4:1**).

Трето, трябва да сме внимателни и да поддържаме чистота в доктрините и чистота в Духа; не трябва да им даваме никакво място в нашето служение, за да не дойде тяхното осъждение и върху нас (**2 Йоан 10-11; Откровение 2:14-16, 20-22**).

УСЛОВИЯ ЗА ВЛИЗАНЕ В НЕБЕТО (Матей 7:21-23; 25:11-12)

Изповедта на вяра в Христос, без притежаване на необходимите християнски добродетели, не може да ни направи достойни за небето. За да влезем в царството, ние трябва да бъдем активно и доброволно ангажирани с вършене на Божията воля. Исус осъди с много силни думи изповедта без покритие, като предупреди: **"Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата"** (Матей 7:21).

Мислейки, че си осигуряват място в Божието царство, много хора са въввлечени в суетни религиозни дейности за Господа. Колко разочаровани ще бъдат те пред Небесните Порти, когато накрая се открие, че мотивите за тяхното служение са били безбожни, и чуят думите: **"махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие"** (Матей 7:23). Претенциите за харизматични дарби и вършенето на чудеса в

Христовото име ще бъдат безполезни в последния ден, ако техните притежатели са живели противно на библейските заповеди.

Първо, за да сме достойни да влезем в Царството, ние трябва да сме истински новородени (**Йоан 3:3**).

Второ, трябва да сме изцяло посветени на Господа (**Римляни 12:1-2**).

Трето, трябва да сме подчинени на Господството на Христос (**Яков 4:7**).

Четвърто, трябва да сме напълно очистени от всяка нечистота и греховност (**2 Коринтяни 7:1**).

Пето, трябва да живеем живот на пълно покорство на Божията воля. Както псалмистът, трябва да се наслаждаваме, вършейки Божията воля (**Псалм 40:8**) и да пазим в сърцето си думите: **"послушанието е по-приемливо от жертвата, и покорността - от тлъстината на овни"** (**1 Царе 15:22**).

Всъщност, Господ подчерта опасността от това да Му служим само на думи. Той оприличи християнския живот, основан на човекоугодно служение, на къща построена на пясък. То трудно ще устои на житейските бури. От друга страна, непоколебимостта в познаването на Божията воля и вършенето ѝ ни укрепява, окуражава и ни помага да стоим твърдо във време на изкушения, скърби и изпитания.

1. **Какво разбираш под израза "Божие Царство"?**
2. **Какви са характеристиките на двата пътя?**
3. **Как може търсещият да влезе през вярната врата?**
4. **Защо вярващите са предупредени срещу фалшивите пророци?**
5. **Спомени някои измамливи религиозни дейности, в които хората са въввлечени днес и които не могат да ги направят достойни за Небето.**
6. **Какви качества трябва да притежава някой, за да влезе в Небето?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	5	3 Царе	3
Вторник	..	6	..	4
Сряда	..	7	..	5
Четвъртък	..	8	..	6
Петък	..	9	..	7
Събота	..	10	..	8
Неделя	..	11	..	9

2

3

4

5³³

Стих за запомняне: "А когато се свечери, доведоха при Него мнозина хванати от бяс; и Той изгони духовете с една дума, и изцели всичките болни" (Матей 8:16)

Текст: Матей 8:1-34

Името Исус има символично значение. **"Тя ще роди син, когото ще наречеш Исус (Спасител); защото Той е Който ще спаси хората Си от греховете им"** (Матей 1:21; Лука 1:31; 2:21). Това име, което унищожава силата на греха, е най-великото име. Мнозина приветстват велики воители, интелектуалци и управители, за които дори и светът знае, че са били унищожени от греха. Само Исус Христос има сила да спаси грешниците, да преобрази, съобразно образа на Бога, живота на хората без надежда, на зависимите от дрога, на закоравените престъпници и покварените човеци.

Връзките на греха правят всички грешници зависими от Сатана. Затова падналото човечество преживява различни катастрофи, болести и провали. Исус е отговорът на всички нужди на човечеството и няма друг освен Него. **"...защото отделени от Мене, не можете да сторите нищо"** (Йоан 15:5). Той е, Който ни **"избави от толкоз близка смърт, и още избавя, и надяваме се на Него, че пак ще ни избави"** (2 Коринтяни 1:10).

Този Исус е Същият днес, Непроменим в Неговата сила над болестите, демоните и природата.

ХРИСТОВАТА СИЛА НАД БОЛЕСТИТЕ

(Матей 8:2-3, 5-8, 10, 13-17; Марк 1:29-42; 2:3-12; Лука 4:18; 5:12-13; Йоан 5:2-9; 14-15; 10:10; Исаия 53:4-5; 61:1; 1 Петрово 2:24)

Този факт само потвърждава откритата ни истина, че **"Христос ни изкупи от проклетията на закона..."** (Галатяни 3:13). Най-важната цел на изкуплението от проклетията на закона има две страни: изкупление от силата (корена или живота на греха) и изкупление от последствията (ефекта, симптомите, проявите и вечния край) на греха. Това сбито е било казано в един от евангелските химни:

*Исус Христос има сила, сила да прощава,
сила да избави оня, когото иска, и да даде живот на грешника.
Исус Христос има сила! О, кажете го на близки и далечни!
Донеси Му своето виновно сърце и благодатта Му ще изпъди страха!*

*Исус Христос има сила, сила да разрушава,
сила да порази твоят враг, който безпокои душата ти.
Исус Христос има сила на твоето смъртно легло
да даде победа на душата ти - силата да възкръсне от смъртта.*

*Исус Христос има сила, Божията сила Той притежава!
Исус Христос има сила, моето сърце е на Него отдадено!*

*Исус Христос има сила, аз уповавам на Него завинаги!
Исус Христос има сила, аз Му се покланям и Го славя!*

Ние трябва да знаем, че болестите, немощите и всички злини дойдоха в света като следствие на греха. Невежеството е основната причина, поради която мнозина остават в мъките, нещастията и скърбите на дявола (**Исаия 5:13; 2 Коринтяни 2:11**). Оттук следва че, крайното изкупление чрез заместващата жертвена смърт на Исус се отнася за цялата личност: дух, душа и тяло. **"Той взе на себе Си нашите немощи, И болестите ни понесе ... с Чиято рана вие оздравяхте"** (**Матей 8:17; 1 Петрово 2:24**). Господ Исус Христос ни донесе изкупление за нашето тяло, душа и дух.

"...и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни. Прочее, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни..." (Йоан 8:32,36)

В **Матей 8:17** има забележително изявление: **"взе на себе"**. Двете гръцки думи **'Iambano'**, която означава **'вземам'**, в смисъл да понесеш или отмахнеш, и **'bastazo'**, която означава **'нося'** или **'вдигам'**, в смисъл на отнемане, и двете имат същото значение като еврейската дума **'nasa'**, която означава **'нося'**, **'вземам'** греха и болестта на някой и ги понасям като свои. **Затова ние можем да бъдем възстановени от какъвто и да е род болести или болки, духовни или физически, без значение от техния произход.**

Прокаженият, в нашия урок, разпозна Христовата сила и власт, така както стотникът разпозна Господството на Христос. Като правило, разпознаването на Христовата сила е основано на вярата, с която идваме при Христос с всички наши проблеми, както Той ни каза: **"...и който дойде при Мене никак няма да го изпъдя"** (**Йоан 6:37**). По-нататък стотникът демонстрира други качества, които усилиха неговата вяра: чувството за недостойнство пред Господа и смиреният дух станаха основа на неговото упование. Смиреното сърце ще изповяда думи на вяра. Уповавайки на Христовата изцелителна сила, той каза: **"кажи само една дума, и слугата ми ще оздравее"** (**Матей 8:8**). А очакването на Господното благоволение е придружено с поклон, почит и абсолютно покорство. Както в последния куплет на песента: **"...моето сърце е на Него отдадено!... аз уповавам на Него завинаги!... аз Му се покланям и Го славя!"**

И прокаженият, и стотникът привлякоха вниманието на Исус и техните желания бяха удовлетворени незабавно. Похвалата, с която Господ удостои стотникът, също е предизвикателство. Трябва да останем покорни, разпознавайки пълното Господство на Исус и упражнявайки безусловна вяра в Него за разрешението на нашата ситуация, независимо какви са нашите скърби, болки и мъки, били те духовни или физически.

Господ не остави никакво място за съмнение в достоверността на изцелението. Той каза на прокажения: **"иди да се покажеш на свещеника"** (**Матей 8:4**). В Стария Завет свещеникът имаше власт да потвърди симптомите на проказата или да обяви изцелението от проказа (**Левити 13:4-15**). Полученото изцеление трябва да се поддържа чрез неотклонно следване на Христос и покорство на Неговото Слово. **"Ето, ти си здрав; не съгрешавай вече, за да те не сполети нещо по-лошо"** (**Йоан 5:14**).

Тъщата на Петър беше изцелена от треска, когато Исус се докосна до нея (**Матей 8:15; Марк 1:32; Лука 4:38**). Докосването отразяваше състраданието на Исус към безпомощните, точно както и в случая с прокажения (**Матей 8:3**).

ХРИСТОВАТА СИЛА НАД ДЕМОНИТЕ
(Матей 8:16,28-34; Марк 1:32; 5:1-15; Лука 10:19; Марк 16:17-18)

Христовата сила над демоните е все още част от изкупителното дело, при което Исус плати цената на кръста. То е част от изпълнено пророчество: **"...защото дяволът отначало съгрешава. Затова се яви Божият Син, да съсипе делата на дявола"** (1 Йоан 3:8). Делата на дявола включват и поставяне на пречки пред молитвите на светиите (Даниил 10:12-21) и противопоставяне на прогласяване на евангелието (Ефесяни 6:10-18; 1 Солунци 2:18). Дяволът е творец на болестите, болките, немощите, лудостта и маниите (Матей 4:23-24; 8:17; Деяния 10:38). Той е баща на лъжата, на лошия късмет, на нещастните случаи, на мистериозните случаи на преждевременна смърт, на неочакваните бедствия (Матей 17:14-21; Евреи 2:14-15).

Обаче Исус Христос има пълна власт, сила и господство над всички тези демонични сили и служители. В нашия текст Исус Христос изгони демоните от двама души, обладани от зли духове. Тези мъже бяха до такава степен свирепи и жестоки, че имаха навика да живеят в гробищата, където по чуден начин бяха освободени чрез властната и категорична заповед на Исус Христос. Злите духове разпознаха властта на Христос и се разтрепераха. **"И бесовете му се молеха, думайки: Ако ни изпъдиш, изпрати ни в стадото свини"** (Матей 8:31). Ако Христос не отхвърли молбата на демоните, той със сигурност няма да отхвърли и нашата молба **"да съсипе делата на дявола"** (1 Йоан 3:8). В допълнение, Христос даде на Църквата Си сила и власт да изгонват демони (Лука 10:19; Марк 16:17-18). Предизвикателството пред вярващите е да се изправят във вяра, която побеждава, и да упражнят властта си над всички дела на дявола. **"...покорявайте се на Бога, но противете се на дявола, и той ще бяга от вас ... който вярва в Мене, делата, които върша Аз, и той ще ги върши ..."** (Яков 4:7; Йоан 14:12).

- 1. Как грешниците могат да намерят лек срещу вината и силата на греха?.....**
.....
- 2. Как Христос отмахна нашите скърби, мъки и болести?**
.....
- 3. Каква е ролята на вярващия за усвояването на ползите от изкуплението? ..**
.....
- 4. Какво трябва да е поведението на вярващия спрямо непрестанната съпротива на Сатана срещу светиите?**
.....
- 5. Какво печели вярващият от властта и господството на Христос над демоните?**
.....
- 6. Какво е Божието обещание относно нашето изцеление?**
.....
- 7. Как трябва Църквата да се съпротиви на дявола?**
.....

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	12	3 Царе	10
Вторник	..	13	..	11
Сряда	..	14	..	12
Четвъртък	..	15	..	13
Петък	..	16	..	14
Събота	..	17	..	15
Неделя	..	18	..	16

Стих за запомняне: "Тогава Исус обикаляше всичките градове и села и поучаваше в синагогите им и проповядваше благовестието на царството; и изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ" (Матей 9:35)

Текст: Матей 9:1-38

Деветата глава на евангелието от Матей представя служението на Христос като служение, което предлага утеха, изцеление и живот за всеки, който копнее за живота в неговата пълнота.

Многочислените чудеса и свръхестествени действия не само свидетелстват за божествеността на Христос, но също разкриват Неговото дълбоко състрадание към отчаяните, огорчените, обезкуражените и бедстващи хора.

СЪСТРАДАНИЕТО НА СПАСИТЕЛЯ (Матей 9:1-6,12-13,36 ; Евреи 4:14-16; Марк 2:1-12; Псалми 109:1-3)

Господ беше трогнат от тежестта на двата проблема на паралика – греха и парализата – и двата ужасни по естеството си. Той разбираше скърбите, страданията и срама, които му причиняваше болестта и му предложи утеха, прошка и изцеление. Той съзря вярата на паралика и приятелите му в тяхната решимост да стигнат до Него, въпреки тълпата. С други думи, в техните действия Той усети готовност да получат изцеление от Него за тялото и душата.

Въпреки че парализата представляваше голям проблем, верен на заповедта, която беше дал по-рано при проповедта на планината: **"Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави"** (Матей 6:33), Господ избра да отстрани първо проблема с греха.

Противно на Господната заповед, мнозина днес търсят Господ предимно заради преходни неща: благосъстояние, повишение, партньор, закрила, храна, имоти, позиции и т.н... Но Божият ред си остава неизменен: ние трябва първо да търсим Неговото Царство и Неговата правда и всичко, което ни е необходимо ще ни бъде дадено.

"Дерзай, синко; прощават ти се греховете" (Матей 9:2). Това категорично изявление на Господ Исус предизвика острата опозиция на книжниците, тъй като само Бог може да прощава греховете. Изглеждаше абсурдно 'смъртен човек' да прощава и да оправдава своя ближен за грехове, направени срещу Бога и хората.

Обаче Христос трябваше да докаже един факт, да предаде едно послание, да разкрие една истина – реалността на Своята божественост: **"...че Човешкият Син има власт на земята да прощава греховете"** (Матей 9:6).

СЕДЕМ ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА БОЖЕСТВЕННОСТТА НА ХРИСТОС (Матей 9:2-6,13; Исая 11:3; Лука 5:8-10; Евреи 2:17; Марк 5:25-29)

Въпреки че книжниците и фарисеите отказаха да повярват в божествеността на Христос, тя многократно беше потвърдена по неоспорими начини в Неговия живот и

служение.

Първо: В нашия текст Христос демонстрира сила да прощава греховете, нещо, което само Бог може да прави. Чрез това Той искаше да предаде посланието, че е Син на Бога и обещания Месия.

Второ: Христос притежаваше способността да разпознава мислите и намеренията на сърцето (**Матей 9:4; Исаия 11:3; Откровение 2:23**). Такова всезнание е присъщо само на Бог.

Трето: Той владееше силата да сътворява (и пресътворява). Парализата оставяше жертвите си зависими, обезобразени и бедстващи. Господ пресътвори изродените тъкани и възстанови паралика напълно. Тази невероятна проява е още едно потвърждение за божествеността на Христос.

Четвърто: Христос изяви божествената привилегия да показва милост, не само като препотвърди вече писаното: **"милост искам, а не жертви"** (**Матей 9:13; Изход 34:6; Евреи 2:17**), а и като я демонстрира на практика. Това също е доказателство за Неговото божествено естество.

Пето: Той демонстрира сила да изцелява нелечими болести. Болестта, която при смъртните лекари само се влошаваше, Нетленният Лекар не само я облекчаваше, но и я изцеляваше съвършено (**Матей 5:25-29**).

Шесто: Христос притежаваше сила да променя естествената посока на събитията, с която възкреси дъщерята на Яир. Той дори имаше сила да даде живота Си и после да възкръсне от смъртта (**Йоан 10:18; Матей 8:23-27**).

Седмо: Той имаше силата и властта да изгонва демони чрез Божия Дух (**Матей 9:32-33; 12:24**).

НЯКОЛКО ПРОУЧЕНИЯ **(Матей 9:4,6; 8:11-13; 9:14-17; 6:16-17; 6:30;** **2 Коринтяни 6:14-18; Евреи 11:6)**

В отговор на Собствените Си въпроси или на въпросите на юдеите, Господ даде жизненоважни разяснения по някои теми, като започна с прощаването на греховете, мина през общението с грешниците и вярата за получаване на изцеление и завърши с поста. Най-същественото е, че има прошка за каещите се. При изцелението на паралика божествената изцерителна сила на Исус разкри Неговата божествена сила и власт да прощава грехове (**Псалми 103:3**). Паралика имаше нужда от помощници, за да се добере до Христос. По подобен начин вярващите трябва да бъдат помощници на хората в нуждата им от божествено посещение или докосване. Добре е да се грижим за болен, но още по-добре е да доведем грешната душа при Господа.

Също трябва да общуваме с презрените и отхвърлените от обществото. Откликът на Матей на Христовия призив сигурно е предизвикал голямо пробуждане сред "бирниците и грешниците" (така наречени от себе-праведните фарисеи). Господ имаше нужда от целенасочено общение с тях, за да ги научи по-нататък за живота в Царството. Това не беше неподходящо обвързване, партньорство, обединение, приятелство, общуване или съглашение с невярващите в брак или бизнес.

По характерния за Него начин, Господ представи две притчи, за да обясни новия период - диспенсацията на евангелието. Това бяха притчата за новите дрехи и притчата за новите мехове. Посланието на двете притчи е ясно: Новата истина за християнството не може да бъде 'налята' в старите калъпи на юдеизма.

Други поучения, които можем да видим в текста, са: нуждата от поста и чакането на Господа, докато дойде Младоженеца (**Матей 9:15**), нуждата от вяра в получаването на каквото и да било от Господа (**Евреи 11:6**) и забележителното

смирение на Господ при избягването на публичността и хорското одобрение (**Матей 9:30**).

ДУХОВНА ЖЕТВА (**Матей 9:35-38; Марк 16:15; Лука 10:1-9; Юда 22-23**)

Откъсът, който изучаваме, силно осветява служението на Христос в проповеди, поучения и изцеления, чрез които Той иска да даде живот в пълнота на всеки човек. Исус обобщава Своята мисия така: **"защото не съм дошъл да призова праведните, а грешните на покаяние"** (**Матей 9:13**). Същото поръчение, същата заповед и същата задача е дадена на всеки вярващ днес; **"Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар"** (**Марк 16:15; 2 Тимотей 4:1-2; Матей 28:18-20**).

"А когато видя множествата, смили се за тях, защото бяха отрудени и пръснати като овце, които нямат пастир" (**Матей 9:36**)

Вярващите, които желаят да бъдат ефективни в духовната жетва на души в последните времена, се отличават с някои съществени качества. Това са пълно обръщане, посвещение, загриженост, съчувствие, преданост, убеждение и любов. Господ призова да се молим, за да бъдат изпратени работници на жетвата. Щедри награди очакват тези, които откликнат и служат на Господа (**Даниил 12:3; 2 Тимотей 4:7-8**).

- 1. Защо Христос се зае първо с греховността на парализика?**.....
- 2. Кои са някои от доказателствата за божествеността на Христос?**
- 3. Обясни притчите за новото вино и новите дрехи**
- 4. Защо вярата е абсолютно необходима?**
- 5. Какво включва трикратното служение на Христос?**
- 6. Какви качества са необходими за плодотворна жетва на души?**
- 7. Спомени някои награди, които чакат онези, които печелят души за Христос**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	19	3 Царе	17
Вторник	..	20	..	18
Сряда	..	21	..	19
Четвъртък	..	22	..	20
Петък	..	23	..	21
Събота	..	24	..	22
Неделя	Йоан	1	4 Царе	1

Урок *ХРИСТОС УПЪЛНОМОЩАВА*
№ 36 *СВОИТЕ ДВАНДЕСЕТИ УЧЕНИЦИ*

Стих за запомняне: *"Защото не се срамувам от благовестието Христово; понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва, първо на юдеина, а после и на езичника"* (Римляни 1:16)

Текст: Матей 10:1-42

Тази седмица главната тема в нашия урок е изпращането на Христовите последователи. Тези дванадесет мъже първо трябваше да бъдат избрани от Господ Исус Христос. В предходната глава видяхме как Господ проповядваше по села и градове. Той беше движен от съчувствие към хората, когато виждаше тежкото им положение. **"А когато видя множествата, смили се за тях, защото бяха отрудени и пръснати като овце, които нямат пастир"** (Матей 9:36).

Той изпрати Своите последователи и им посочи съдбоносна молитвена нужда: **"...Жетвата е изобилна, а работниците малко; затова, молете се на Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата Си"** (Матей 9:37-38). От самото начало Той ги запозна с целта на тяхното призоваване – да ги направи ловци на човеци (Матей 4:19). Последните три стиха от девета глава на Матей изразяват, по много компактен начин, тяхното призоваване и упълномощаване (Матей 9:36-38).

На земята Господ Исус Христос имаше една цел. Каквато и стъпка да предприемаше, каквато и молитва да отправяше, където и да отидеше, с когото и да се срещнеше, каквото и да кажеше – всичко сочеше към тази единствена цел – Неговата земна мисия, а именно, изкуплението и спасението на човека от греха. Той Сам заяви: **"Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото"** (Лука 19:10). Той не изпускаше тази цел от поглед по време на цялото Си земно служение. Той не позволи на нищо, дори на нещо, на пръв поглед важно, да Го отклони от тази цел. Всичко, открито ни преди Неговото раждане, посочваше тази цел (Матей 1:21). Сатана опита да Го подмами далече от нея, но той изгуби. Хората искаха да Го направят земен цар, но се провалиха. Той наблягаше на темата за спасението на човека всеки път, когато Му се отдадеше случай. Например, докато говореше с жената при кладенеца за естествената вода, Той с мъдрост промени разговора и го насочи към водата на живота.

Какво беше положението на хорта по времето на Исус? **"Те бяха отрудени..."** – което значи депресирани, объркани, отчаяни и потиснати. Те бяха пръснати и объркани като овце, които нямат пастир. Така те ставаха лесно уязвими. Ситуацията днес не е по-различна. Времената са опасни. Сърцата на хората примират. Навсякъде по света има вълни от престъпления, безработица, съкращения, инфлация и бедност.

Това предизвика състраданието на Исус и Го задвижи. Последователите бяха прекарвали с Него известно време. Какъв по-добър урок би могъл да им предложи, за да им даде видение, преди да ги изпрати на мисионерското поле? Той предаде видението за печелене на души. И улучи право в целта. Не е чудно, че те незабавно се покориха на видението.

Църквата има отговорност да предаде видението за печелене на души на членовете си, така че те да могат да се изправят пред предизвикателството да занесат евангелието в света на изгубеното човечество.

Не беше чудно, че тези дванадесет последователи, между които Петър, Яков, Йоан, Андрей и Матей, станаха първият отговор на Господната молитва за повече работници.

"И като повика дванадесетте Си ученици, даде им власт над нечистите духове, да ги изгонват, и да изцеляват всякаква болест и всякаква немощ" (Матей 10:1)

Призоваването им беше толкова завладяващо, че рибарите оставиха мрежите си. Матей напусна поста на бирник. Те бяха напълно обърнати, отдадени и посветени. Това промени живота им. Бяха ангажирани хора, не бяха безработни. Произходът им беше различен – образовани и не толкова образовани, но те всички смирено се покориха на призива.

Той им даде сила, защото битката за душите на хората е продължителна. Призоваването им беше с ясна цел – спасение на изгубеното човечество. Те бяха извикани в Божията армия, за да се бият и да изтръгнат човешки души от ръцете на дявола. Още в началото на тяхното служение Господ им каза за какво ще се бият на бойното поле. Сатана има различни методи, чрез които държи в плен човешките души за вечната им погибел. Неговите измами включват атеизъм, окултизъм, светщина, религиозни дейности без съдържание. Астролозите, магьосниците, домашните духове – всички те са на бойната линия. Върху нас лежи бремето да излезем и да потърсим и спасим изгубените. Евангелизъмът и духовното воюване вървят ръка за ръка. За да освободим хората от връзките на греха, ние трябва да повалим крепостите на дявола и да унищожим всяка преграда на скептицизъм, страх, традиционализъм, фалшиви учения и т.н.

Мисията на тези последователи, както и на всички Христови последователи през всички векове, е ясно поставена. Те трябва да проповядват, да поучават благата вест на Царството и да изцеляват болните (**Матей 4:23; 9:35**).

Той им заповяда да не отиват при езичниците или при самаряните. Внимателният читател може би ще се зачуди защо Исус им каза това. Определено не беше от предубеждение или от патриотизъм. Сам Той каза: **"Човешкият Син дойде да спаси погиналото"** (**Матей 18:11**) – било то юдеи или езичници. Но Той осъзна, че има да прекара само три години с учениците Си. За да Му стигнат, трябваше да икономиса времето. Той не искаше да отхапят по-голям залък, отколкото можеха да сдъвчат. Забраната важеше за първата им мисия. По-късно Той им каза да излязат в света и да проповядват на всеки народ (**Матей 28:19-20**).

ПОСЛАНИЕТО

За да бъде ефективно, посланието трябва **първо**: да осъди решника за греховете му (**Йоан 16:8**). **Второ**: трябва да отрезви грешника за неговата безпомощност и за нуждата му от Христос (**Деяния 2:37**). **Трето**: то трябва изясни на грешника, че Христовата жертва е достатъчна (**Матей 26:28**). **Четвърто**: то трябва да вдъхне на грешника вяра в Христос Исус като Спасител (**Ефесяни 2:8**). **Пето**: то трябва да доведе грешника да осмислено, искрено и сърдечно решение да изостави греха и да приеме Христос като личен Господ и Спасител.

Те трябваше да повлияят позитивно върху живота на човека, на когото проповядваха. Това ставаше на три етапа, съответно върху тялото, душата и духа. Трябва да има спасение за душата, изцеление за тялото и освобождение за поробения дух. За проповедниците тук има предупреждение да не правят търговия от служението: **"...даром сте приели, даром давайте..."** (**Матей 10:8**).

Някои проповедници използват даренията от служението за гнусна печалба.

Трябва да се пазим от фалшиви проповедници, които имат погрешни мотиви за служение. **"Защото сребролюбието е корен на всякакви злини"** (1 Тимотей 6:10).

Когато учениците на Христос излязоха да проповядват освобождение за душите на хората, Господ им заповяда да вземат само това, което им е необходимо, за да могат да фокусират вниманието си върху мисията, а не върху преходните земни неща от тоя свят. Те трябваше да уповават на Бог изцяло.

Павел също даде подобни указания на Тимотей, неговия син във вярата, когато го изпращаше в служение. Тъй като сме във война, той го наставляваше: **"Никой, служещ като войник, не се вплита в житейски работи, за да угоди на този, който го е записал за войник"** (2 Тимотей 2:4).

ПОСЛЕДСТВИЯТА ОТ ОТХВЪРЛЯНЕТО НА ПОСЛАНИЕТО

Когато проповядваме благата вест, откликът на слушателите няма да бъде един и същ навсякъде. Някои ще вярват, но други може да отхвърлят посланието. Обаче, последствията от отхвърлянето на Исус Христос като Господ и Спасител ще бъдат ужасяващи. Господ каза, че в деня на съда, ще бъде по-леко на Содом и Гомор, отколкото на градовете, които са отхвърлили вестта за спасение.

Покорявайки се на Божият призив да излезем и да спасим грешниците, ние ще се натъкнем и на хора, които са като вълци – опасни и лакоми. Животът им ще издава кои всъщност са те. Затова Господ предупреди учениците Си и всички вярващи чак до днес да бъдат мъдри като змиите и незлобливи като гълъбите (**Матей 10:16**). Ще има хора, които ще се противопоставят на посланието, но ние трябва да сме непоколебими.

За печеленето на души е необходима мъдрост. Това е принципен въпрос (**Притчи 4:7; 11:30**). Дори Господ Исус Христос не беше безразсъдно смел при подхода си към благовестието. При един случай искаха да Го убият, но Той се махна от там, защото времето Му не беше дошло още (**Йоан 7:1**). Ако някъде вратата за благовестието изглежда затворена, то на друго място със сигурност е отворена (**Матей 10:23**). Камъкът, който на едно място е отхвърлен, на друго място ще се превърне в глава на ъгъла. Ако ресурсите са оскъдни, изисква се мъдрост, за да ги използваме така, че да пожънем готовите вече ниви.

РИСКОВЕТЕ НА МИСИОНЕРСКАТА ДЕЙНОСТ

"А пазете се от човеците защото ще ви предават на събори, и в синагогите си ще ви бият... Брат брата ще предаде на смърт, и баща чадо; и чада ще се подигат против родителите си и ще ги умъртвят" (Матей 10:17,21)

Като знаем, че дяволът е източник на гоненията, които той причинява, за да отслаби вярата на светиите, не трябва да се обезкуражаваме. Трябва да устоим до края, защото Писанието казва: **"който устои до край, той ще бъде спасен"** (**Матей 24:13**). Павел мина през много изпитания и гонения (**2 Коринтяни 11:23-29**). Слугата не по-горен от Господаря си. Господ Исус Христос беше мразен. Дори Го нарекоха Веелзевул (началник на бесовете). Не бива да се плашим от нашия кръст. Той ни заповяда да вдигнем кръста си и да Го следваме. Какъв е нашият кръст? Това са онези неща, които разпъват на кръст нашата воля и ние можем, въпреки всички трудности, смирено да кажем като Христос: **"нека бъде Твоята воля"** (**Матей 26:42**).

Страхът от смъртта не бива да ни разубеждава да изпълним заповедта на Христос да отидем и да проповядваме евангелието. Истината се подпечатва с пролятата кръв на мъчениците. **"Това, което ви говоря в тъмно, кажете го на виделино; и което чуете на ухо, прогласете го от покрива"** (Матей 10:27).

Центърът на нашето послание трябва да бъде Христос и то разпнат (**1 Коринтяни 2:2**). Посланието ни трябва да възвеличава Христос. Ние сме призвани не да проповядваме своите собствени думи, а думите на Христос. Само тогава душите ще бъдат спасени (**Йоан 3:14-15**). Сам Господ потвърди този факт, като каза: **"И когато бъда аз издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си"** (Йоан 12:32). Църквата има отговорността да подготвя членовете си, преди да ги изпрати на мисия.

НАСЪРЧЕНИЕ ЗА ТИЯ, КОИТО ПЕЧЕЛЯТ ДУШИ (Матей 19:29; Марк 10:28; Йоан 12:26; Лука 18:29-30)

Последователите на Христос са предупредени да не се боят от хората, които могат да убият само тялото, но не и душата. Господните утешителни думи: **"ето, аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века"** (Матей 28:20), би трябвало да ни окуражат. Никое друго задължение не бива да ни отклонява от това, да следваме Христос. Предаността към Исус трябва да стои преди каквито и да било семейни задължения или привързаност.

Исаия попита: **"Кой е повярвал известието ни?"** (Исаия 53:1). Трябва да се утешаваме с факта, че макар и да има някои, които да ни се противопоставят, все пак ще има мнозина, които ще се покаят и ще бъдат спасени. Верният ловец на души ще получи награда: венеца на вечния живот след този живот и победа над греха, Сатана и обстоятелствата в живота днес (**Матей 19:29**). Когато ние тръгнем в покорство на Господаря, Бог ще направи път за нас в името на Исус Амин!

1. (а) Какво заповяда Исус на последователите Си?.....

(б) Назови по име тези последователи

2. Кои са необходимите условия за получаване на призив за служение?.....

3. Кои са елементите на ефективното послание?

4. Какво беше положението на хората по времето на Исус? Променило ли се е днес състоянието им?

5. Спомени четири начина, по които дяволът се противопоставя на евангелието.

6. Каква е ролята на духовната битка при благовестието?

7. Каква е противоотровата за страха?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	2	4 Царе	2
Вторник	..	3	..	3
Сряда	..	4	..	4
Четвъртък	..	5	..	5
Петък	..	6	..	6
Събота	..	7	..	7
Неделя	..	8	..	8
				48

Стих за запомняне: "Всичкото писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата; за да бъде Божият човек усъвършенствуван, съвършено приготвен за всяко добро дело" (2 Тимотей 3:16-17)

Текст: Псалми 19:7-11; 2 Петрово 1:16-21

Степента на доверието, което имаме в Бога, е директно отражение на доверието ни в Библията. Можем да извървим целият си път в живота, посветени изцяло на служба за Бога, ако ден след ден се убеждаваме все повече и повече, че твърденията на Библията са автентични, а наградите, обещани в нея, за всеки, верен докрай, абсолютно сигурни. Ако вярваме, без да се съмняваме ни най-малко, че Бог е изцяло отговорен за написване на Писанието, то можем да предадем себе си и всичките си притежания за каузата на Святата Книга. Поради тази причина учението ни тази седмица е крайно важно.

БОГОВДЪХНОВЕНОСТТА НА БИБЛИЯТА

Боговдъхновеността на Библията се изразява в необяснимата сила, която Божият Дух поставя в авторите на Святото Писание, за да им даде напътствия, (дори за думите, които употребяват) и да ги предпази от всякакви грешки и пропуски. Гръцката дума "*Theopneustos*", която се превежда като "Боговдъхновение" в българската Библия и буквално означава "вдъхновен от Бога", предполага специфичното влияние на Святия Дух в живота на святите мъже, чрез което те са били направени достойни и способни да запишат безпогрешно божествената истина, касаеща волята на Бога за човека. Точно защото е писана от боговдъхновени хора, Библията е съвършено съкровище от небесни инструкции, чийто Автор е Сам Бог, чиято тема е спасението и чиято същност е истината (без никакви примеси или грешки). Библията е боговдъхновена от Битие до Откровение. Тя съдържа принципите, чрез които Бог ще изпита и ще съди всяко човешко поведение, убеждение и възглед в края на този живот.

Библията е боговдъхновена, за да опази истината и единството чрез писаното от различни хора, използвани за написването на различните ѝ части. Тя също е боговдъхновена, за да направи вярващите мъдри за спасение (**2 Тимотей 3:15**), да даде вечен живот чрез вяра в Божия Син (**Йоан 20:30-31**), да усъвършенства (**2 Тимотей 3:16-17; Псалми 19:11**) и да напомня (**Йоан 2:22; 14:26**).

ЗАБЛУДИТЕ ОТНОСНО ВДЪХНОВЕНОСТТА НА БИБЛИЯТА (Исаия 8:20)

Има някои погрешни схващания относно вдъхновеността на Библията.

(1) Някои хора поддържат идеята, че хората, които са писали Библията са имали същото естествено проникновение за истината, каквото в известна степен притежава всеки човек и, според начина му на изява, хората (като поетите,

философите, музикантите и учените) се различават един от друг. Тази теория, наречена "Теория за интуицията", заявява, че вдъхновението е по-висша форма в еволюцията на естественото човешко проникновение за истината, поставяйки библейските автори наред с Цицерон, Цезар, Шекспир или Нютон. Това е погрешно, защото никое от тези писания не е повлияло живота на хората по толкова мащабен начин, нито е дало подобна надежда, каквато дава Библията. Морално поквареният смъртен човек не може да измисли такава безсмъртна и чиста книга като Библията.

(2) Други хора заявяват, че Библията е вдъхновена доколкото авторите ѝ са вярващи в истинния Бог и като всеки вярващ имат просветени умове, както е писано: **"които се управляват от Божия Дух, те са Божи синове"** (Римляни 8:14). Това се нарича "Теория за всеобщото християнско вдъхновение". Тази теория поставя всички новородени вярващи до библейските автори, но това също е погрешно.

(3) Поддръжниците на "Теорията за механичното вдъхновение" или "Теорията за диктовката" учат, че Бог е използвал писателите на Библията в ролята на технически секретари, на които е диктувал, без да им позволява да използват интелекта или способностите си. Видимите различия в личностните белези на книгите от различни писатели като Мойсей, Исаия, Еремия, Петър, Павел, Йоан и т.н. опровергават тази теория.

(4) Други все още неправилно поддържат "Теорията за частичното вдъхновение", според която само части от Писанието са боговдъхновени, а останалите – не са.

(5) Някои отиват дори по-далече и казват, че само мислите и идеите на библейските автори са боговдъхновени, но не и самите думи и писания. Това е т.нар. "Теория за боговдъхновеността на мислите".

Всички тези теории са погрешни. Единственият аспект, в който не можем да докажем боговдъхновеността на Библията е онова, което е направено с нея след като канонът на писанията е бил завършен. Това е разместването на глави (направено от Стефен Лангтон през 1228г.) и разместването на стихове (направено от Роберт Стефен през 1551г.).

Библейски-доказаното схващане е, че и мислите, и думите на библейските автори са боговдъхновени. Те не бяха оставени да използват думи по техен избор, а бяха божествено насочвани в подбора им. Това становище е известно като **"Теория за абсолютното боговдъхновение"**. И мислите, и думите на библейските автори бяха повлияни от Святия Дух. Обаче, те бяха свободни да упражнят своето морално посредничество при разкриване указанията на Божия Дух, както виждаме от различните начини, по които те пишат. Боговдъхновеността на Святото Писание е видна по два различни начина – в откровение и във вдъхновение. Откровението по същество е разкриване на нова истина, докато вдъхновението контролира и ръководи съобщаването и написването на тази истина. Има случаи на вдъхновение с или без откровение (**Лука 1:1-4; Откровение 1:1,11**), както и случаи на вдъхновение с просветление (**1 Петрово 1:11; 1 Коринтяни 14:13-19**) и случаи на откровение и вдъхновение с просветление (**1 Коринтяни 2:12-16; 14:30**). Макар че различните части на Писанието може да не са еднакво свързани с централната тема на изкуплението, пак не можем да предположим, че някои части са повече боговдъхновени от други. **"Всичкото писание е боговдъхновено..."** (2 Тимотей

ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА АБСОЛЮТНАТА БОГОВДЪХНОВЕНОСТ

Има различни доказателства, които свидетелстват за това, че Библията е боговдъхновена. Проучването на 'вътрешните' твърдения (от самото Писание), както и на 'външните' доказателства, ще доведат всеки искрено търсещ истината човек до заключението, че Библията, несъмнено, има божествен произход. Ние ще се запознаем с някои от тези доказателства.

(1) Свидетелството на Христос, заедно с твърденията на библейските автори и видимата специфика на съдържанието ѝ могат да бъдат групирани заедно като 'вътрешни' доказателства. Господ Исус Христос (Който Сам е част от Божеството и **"образ на невидимия Бог"** (Колосяни 1:15)) упорито поддържаше идеята, че Библията е Божието Слово. Той я уважаваше в най-висша степен и я използваше като оръжие, за да провали изкусителят (**Матей 4:1,11**). Той я цитираше отново и отново по време на служението Си и дори при появата Си след възкресението и твърдеше, че ни една йота, ни една буква от нея няма да остане неизпълнена (**Матей 5:18**). От 3779-те стиха на четирите евангелия 1934 са изговорени лично от Христос и 180 от тях представляват цитати или препратки към Стария Завет. Това означава, че почти една десета от думите на Исус бяха взети от тогавашния канон на Писанието. Несъмнено, Спасителят приема божествения авторитет на Библията. Той също обеща, че Святият Дух ще дойде (в пълна мяра над последователите Му), за да ги води в истината (и между останалите служби очевидно е и вдъхновението за написване на Новия Завет).

(2) Интелектуалците вярват, че личното свидетелство на подсъдимия може да се приеме като валидно доказателство. Библията сама потвърждава, че е боговдъхновена, като многократно повтаря фрази като: **"Така казва Господ"**, **"Господ ми каза (или говори)"**, **"Словото от Господа"** и други подобни (**Изход 4:10-12; 2 Царе 23:1-2**). Например фразата: **"Чуйте (или слушайте) словото Господно"** в книгата на пророк Исаия се среща над двадесет пъти. В Новия Завет също има подобни изрази (**1 Коринтяни 11:23-25; 2 Петрово 1:14**). Всяка част от Библията е боговдъхновена. Когато човек чете писанията и се покорява на напътствията им, резултатите не закъсняват – животът му бива очистен и той бива опазен от злото (**Псалми 19:9,11; 2 Коринтяни 5:17**). Начинът, по който Библията пише срещу греховете и ги изобличава (дори и в живота на самите хора, които пишат редовете ѝ) няма аналог измежду всички останали писания по света. Тя, очевидно, идва отгоре. Различните ѝ писания никога не са били събирани заедно, докато и последното от тях не е било написано, и все пак тя е цялостна и приложима за всяко поколение. Нещо повече, нейните 66 книги са писани на различни езици, от над 40 души, разположени във времеви отрязък от над 1600 години, но всички те демонстрират невероятно единство в представите и откровенията. От времето на Мойсей (около 1500 г. пр.Хр.) различният произход и професии на авторите не са ги накарали да пишат по по-различни теми отколкото например е писал апостол Йоан (100г.сл.Хр.). Всичко това, заедно с факта, че повече от 3000 пророчества в Библията вече са се изпълнили, доказват, че Библията има божествен произход.

УНИКАЛНОСТТА НА БИБЛИЯТА

Има много 'външни' доказателства, които свидетелстват, че Библията е Божието Слово. В много аспекти Библията е уникална.

- (1) Вече обърнахме внимание на нейното невероятно единство на фона на различния произход и различните преживявания на библейските автори, което само по себе си е достатъчно необичаен факт, за да бъде признат за аспект, в който Библията е уникална.
- (2) Друг такъв аспект е броят на езиците, на които е преведено Свято Писание. Няма друга книга, която да е преведена на толкова много езици. Днес Библията е книгата, която се издава на най-много езици.
- (3) За разлика от другите книги, които остаряват (ако на известно време не се обновяват), Библията отказва да остарее вече 1800 години от окончателното си събиране. Това са само някои от аспектите на нейната уникалност.
- (4) Нещо повече, Библията е уникална в начина, по който е оцеляла и се е съхранила до наши дни. Много царе и императори, философи и учени са воювали с Библията, унищожавайки копията, до които са се добирали, но Библията е жива и до днес. Волтер предрече нейното изчезване в рамките на 100 години след неговата смърт, но се оказа, че греша. Точно неговата къща, и то след по-малко от 50 години след кончината му, се превърна в библейско издателство! Управниците по времето на император Диоклециан се постараха да унищожат Светата Книга, но божественото провидение знаеше, че Константин, неговият наследник, ще заповяда отпечатването ѝ за сметка на същите тези управници, за да могат хората да четат и да се боят от Господа. Никой не е успявал, нито някога ще успее, в борбата си срещу Библията.
- (5) Друго доказателство за боговдъхновеността на Библията намираме в начина, по който тя устоява под напорите на безмилостната критика. Подобно на Христовата Църква, тя е "наковалня, по която удрят много чукове", като на практика се оприличава на хроста, който Мойсей видя: горящ, но не изгарящ. Интелектуалци от различни сфери са предлагали редица аргументи срещу фактите, описани в Библията, но един по един, при по-късните открития, аргументите им са се оказвали погрешни. Само книга, чийто произход се корени в Някой по-велик от човека, може да устои на толкова злостен критицизъм.
- (6) Историята и археологията също потвърждават боговдъхновеността на Свято Писание.
- (7) Фактът, че повечето известни хора, които са имали влияние в световната история, или са вярвали в Христос и Библията, или са питаели дълбоко уважение към тях, също доказва, че Библията има божествен произход. Британският премиер Гладстоун отбеляза веднъж; "Аз познава 95 от великите мъже на моето време и 87 от тях бяха последователи на Библията". Абрахам Линкълн, Джон Бекън, Исаак Нютон и много други са изповядвали вярата си в Божието Слово. Мъже като Наполеон Бонапарт, Лорд Тенисън, Франсис Бекън, Махатма Ганди, Джордж Вашингтон и мнозина още, са познати (според техни твърдения) като хора, които имат огромно уважение към Небесната Книга, макар и да не са изповядвали искрена вяра в Спасителя.
- (8) Научните открития винаги доказват, че Библията е пълна с Божието вдъхновение. Сравнителната анатомия подкрепя факта, че човекът е специален вид от гръбначните същества, с "коефициент на интелигентност" далече над съседните видове. Химическият анализ показва, че най-малко 14 от елементите, намерени в човешкия организъм, се намират и в почвата, доказвайки сътворението на човека, записано в Библията: **"И Господ Бог създаде човека от пръст из земята"** (Битие 2:7). Компютърното изчисление на дните от сътворението на земята потвърждават факта за 'липсващата връзка', записан в **Исус Навиев 10:12-14** и **4 Царе 20:8-11**. Мина доста време преди географите да се съгласят, че земята е сферична и виси в празно пространство, факти, които години преди това са били записани от Самия Създател (**Исая 40:22; Йов 26:7**).

Всички тези доказателства, както и неизброимо число други, свидетелстват, че Библията е боговдъхновена, и ни карат да възкликнем като един дълбокомислен автор: **"Никога не сравнявай Библията с други книги! Сравнението е опасно! Никога не мисли и не казвай, че тази книга просто съдържа Словото на Бога! Тя Е СЛОВОТО НА БОГА! –**

*свръхестествена по произход, вечна по времетраене,
безценна по стойност, необятна по обхват,
възраждаща в силата Си, безпогрешна в авторитета Си,
всеобхватна във влиянието Си, лична в приложението Си,
ВДЪХНОВЕНА ИЗЦЯЛО ОТ БОГ!*

Чети я! Пиши я! Моли се с нея! Работи за нея! И накрая премини през нея! "

- 1. Защо днешното ни учение е толкова важно?**.....
- 2. Какво е "вдъхновение"?**.....
- 3. Изброй три причини, поради които Библията е боговдъхновена**.....
- 4. Спомени три погрешни възгледа за вдъхновеността на Библията, които хората поддържат**.....
- 5. Какво свидетелства Библията за произхода на нейното вдъхновение?**.....
- 6. Спомени:**
 - (а) две 'вътрешни' доказателства, които доказват, че Библията е боговдъхновена**
 - (б) три 'външни' доказателства, които доказват божествения произход на Библията**.....
- 7. Живееш ли всеки ден с вярата, че Библията е наистина Божието Слово?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	9	4 Царе	9
Вторник	..	10	..	10
Сряда	..	11	..	11
Четвъртък	..	12	..	12
Петък	..	13	..	13
Събота	..	14	..	14
Неделя	..	15	..	15
				48

Стих за запомняне: "Защото три са, които свидетелствуват на Небето: Отец, Словото и Святия Дух, и тези трима са съгласни" (1 Йоан 5:7)

Текст: Матей 3:1-17

Предмета на урока ни тази седмица е тема, която през вековете е обърквала умовете на хората, но е носела благословение за простата вяра на Божиите деца. Учението за Божеството и за Неговото Триединство е една от дълбоките тайни на Библията. Все пак, то е едно от най-великите убеждения на християнската вяра. Затова то е една доктрина, която е по-добре да се вярва, отколкото да се разбере умствено, защото тя се занимава с естеството и делата на Бога.

Още в самото начало на тази тема трябва да внимаваме да не изпаднем в една от двете крайности: Унитаризма (трактовка, според която Бог е един и затова не може да има три лица: отричане на Светата Троица) или Тритеизма (трактовка, според която Божеството не е ЕДИН Бог в три лица, а е ТРИМА отделни Богове). Грешката, поради която мнозина попадат в тези фалшиви течения, е фактът, че те искат напълно да разберат учението. Ние трябва да се пазим да не паднем в това изкушение.

Както можем категорично да заявяваме факти, в които само вярваме, като атомната бомба, ядрената енергия, слънчевата енергия или компютъра (и които използваме без да ги разбираме напълно), така нека да приемем факта за Триединството на Божеството като нещо, което е открито, но не напълно обяснено в Божието Слово (и да използваме този факт по предназначение).

Някои казват, че думата "Триединство" не е библейска; и това помрачава тяхното разбиране и осуетява вярата им в тази доктрина. Обаче, те забравят, че цялата Библия поучава за "Божественото Триединство". Те също забравят, че думата "Библия" я няма в Библията и все пак те наричат Святото Писание "Библия". Те също пропускат да отбележат, че думата "грабване" я няма в Библията. Дали би трябвало поради това да отхвърлим библейското учение за Грабването? Нека веднъж завинаги да положим тази истина в сърцето си и **"да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешката заблуда, в лукавство, по измамнителни хитрости"** (Ефесяни 4:14).

ИДЕЯТА ЗА ТРИЕДИНСТВОТО

Думата "Триединство" съществува само в единствено число: 'Триединство' или 'Трима в единство'. Затова **Триединството изразява единството на три Личности в един Бог**. Доктринално това означава, че има само един Бог, едно Божество, което се състои от три Личности, и също съдържа идеята за различността на тези Личности: Отец, Сина и Святия Дух. Те и Тримата са участници в една и съща божествена природа и върховна власт, наречена БОГ.

Единството и Триединството на Божеството винаги са се подразбирали още от самото начало на божественото Откровение. Бог е бил в общение с Някакви Личности дори и преди сътворението на земята. Бог никога не е бил Сам. Още от самото начало Бог използва множествено число ("**НАШЕ**") когато възнамеряваше да сътвори човека, загатвайки съществуването на божествените Личности. **"Да създадем**

човека по Нашия образ, по Наше подобие” (Битие 1:26). Други книги от Стария Завет споменават всяка една от Личностите на Божеството. **Исая 63:16** сочи към Отец. **Псалми 45:6-7; Исая 9:6; Еремия 23:5** говорят за Сина. **Битие 1:2** и **Исая 48:16** изявяват Святия Дух. Триединството е загатнато в **Даниил 2:47** като три Личности обединени в един Бог, а именно: Бог (Бог-Отец), Господ (Господ Исус) и Откривател на тайни (Святия Дух). Подобно загатване виждаме в **Римляни 8:26-27**: Духът, Който ни помага да се молим; Бог-Отец, Който изпитва сърцата и Господ Исус, Който ходатайства за нас; и в **1 Коринтяни 2:10**: Бог, Духът и Божиите дълбочини.

Тези три Личности са НЕСътворените Същества във Вселената. Те винаги са съществували. И те са единни във всяко отношение. Няма място за никакво несъгласие между тях; Те са единни в мислите Си; в характера Си и в целите Си. Всеки един от тях участва във всяко дело на Божеството. Отец е Създателят (**Битие 1:1; Псалми 100:3; Йоан 1:3**) и все пак работата по сътворението се приписва на Сина и на Духа (**Колосяни 1:12-17; Евреи 1:2-3; Ефесяни 3:9**). Работата по новородението и изкуплението се приписва и на Тримата: на Отец (**Матей 3:17**); на Сина (**Йоан 5:19-21**) и на Духа (**Йоан 15:26**). Духът осветява, обаче Бог-Отец и Синът също дават Своя принос в работата по освещението. Отец съди чрез Сина, Исус Христос (**Деяния 17:31; Йоан 5:22**).

Исус учеше, че Той е Бог, и в, същото време, подчертаваше истината за единството на Божеството (**Йоан 5:17-18**). Свидетелството на Исус не може да бъде отхвърлено или заобиколено. Твърдението на Христос за единството на Троицата е достатъчно силно доказателство за всеки човек, че Божеството се състои от три различни Личности и Те са Едно. Кредото на вярата от 4-ти век изказва това така: *“Ние се прекланяме пред Един Бог в Троица и Троицата е в единство... защото Личността на Отец е една, на Сина – друга и на Святия Дух друга. Но Отецът, Синът и Святия Дух имат равна божественост, еднаква слава и съвместно вечно господство... Отец е вечен, Синът е вечен, Святия Дух е вечен. И все пак няма Трима вечни, а Един вечен... Така Отец е Бог, Синът е Бог и Святия Дух е Бог. И все пак Те не са Трима Богове, а Един Бог... Затова има един Отец, не Трима Бащи; един Син, не Трима Сина; един Свят Дух, не Трима Святи Духове. И в тази Троица няма пръв или последен, по-високопоставен и по-нископоставен. Но всички тези Три, съвместно-действащи вечни Личности са равнопоставени помежду Си, както беше казано по-горе, за да се покланяме на единството в Троицата и на Троицата в единство.”*

ЗНАЧЕНИЕТО НА ТРОИЦАТА

Учението за Троицата, както установихме, е най-важното от всички откровения. И докато то поставя пред нас една от най-големите загадки на откровението за Бога, превъзхождаща всяко разбиране, все пак си остава съществено за разбиране на цялото Писание. И, както ще видим, то има висока стойност и важни приложения.

Доктрината за Троицата и за единството на Божеството е от изключителна важност. Тя е наречена *‘крепостната стена на християнството’*. Това учение ни дава също да надзърнем в чудното същество на Бога; и в същото време постоянно ни заявява, че ни е невъзможно да разберем Бога напълно. Докато то е препъни-камък за рационалистите, то е богатство за онези, които го приемат, пазейки го от всички тенденции на рационализъм и интелектуална гордост.

Чрез учението за Троицата ние виждаме не само Бог, Който е превъзвишен високо над нас, но и Христос, Който е с нас, и Святия Дух, Който пребъдва в нас. По този начин доктрината за Троицата е от първостепенна важност в Божието откровение за истината.

"И словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина" (Йоан 1:14)

"Исус му казва: Толкова време съм с вас и не познаваш ли Ме Филипе? Който е видял Мене, видял е Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца?" (Йоан 14:9)

Тук ние виждаме Христос като откровение за Отца. Ако няма Троица, тогава и Христос не е Бог и тогава Бог не може да бъде познат или открит.

Християнството е единствената истинска религия, защото Христос е единственото истинско откровение за Бог; но ако Христос не е Бог, тогава не можем да бъдем сигурни относно Неговото откровение за Бога, и, следователно, християнството е само една друга религия, като всички останали, имаща истината отчасти и грешаща отчасти. Но, ако Христос е наистина Бог (и Той е), както Библията ни казва, равнопоставен и единен с Отца, тогава християнството е съвършеното откровение за Божията воля за човечеството.

Същото е вярно и за Святия Дух. Исус каза, че Той имаше много неща да казва на последователите Си, но те не бяха готови да ги поемат. **"Имам още много неща да ви кажа; но не можете да ги понесете сега. А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща. Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява. Всичко, що има Отец, е Мое; затова казах, че от Моето като взема, ще ви известява"** (Йоан 16:12-15). Святият Дух е Тоя, Който днес ни води в цялата истина. Как може да прави това, ако не е Бог? Ако Христос и Святият Дух не са толкова Бог, колкото и Отец – тогава християнството е само една религия.

Величието на евангелието зависи от тази истина; защото когато разберем единството на Христос с Отец, тогава Го виждаме по-ясно в ролята на неизказания Божий дар за човечеството, носещ вечно спасение. Подобно и Святият Дух бива разкрит като връзката на Бог с грешния свят и с Църквата, както и с всеки отделен вярващ, необятен източник на надежда; на нов и свят живот.

- 1. Защо трябва да сме внимателни, когато разглеждаме учението за Троицата?.....**
- 2. Какви грешки правят хората във връзка с учението за Троицата?.....**
- 3. Какво разбираш от учението за Троицата?.....**
- 4. Какво поведение трябва да имаме докато изучаваме доктрината за Триединството на Божеството?.....**
- 5. Каква е връзката между Личностите в Божеството?.....**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	16	4 Царе	16
Вторник	..	17	..	17
Сряда	..	18	..	18
Четвъртък	..	19	..	19
Петък	..	20	..	20
Събота	..	21	..	21
Неделя	Деяния	1	..	22

Стих за запомняне: "А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил" (Йоан 17:3)

Текст: Псалми 139:1-16; Исаия 40:9-28

Кой е Бог и как изглежда? Може ли човек да познава Бога? Често се задават такива въпроси. Човек се ражда със съзнанието за Бога. Има инстинкт в човека, който му казва, че има Бог. Има милиони, които никога не са чели Писанието, но изповядват вяра в съществуването на Върховното Същество. Това е така, защото Бог, при сътворението на човека, положи в него инстинктивното знание, че Той съществува. Въпреки че вярването в Бог е универсално, все пак Святата Библия си остава единственият източник на знание за Всемогъщия Бог. Чрез нея неограничения Бог се открива на ограничениния човек.

Не може да се изкаже колко важно е за човека да познава Бога. Познаването на Неговата природа и характерни качества е важно, тъй като то ни води по дългия път до решението какъв живот да живеем. Можем да проследим, че човешките цивилизации, прогрес, постижения и морални стандарти никога не са се издигали над идеята за Бог. Навсякъде, където личности, нации и църкви държат идеята за Бог, винаги имат в изобилие благосъстояние, мир, напредък, велики подвизи, материални и духовни благословения, растеж и успехи. Даниил вярно е казал: "**людете, които познават своя Бог, ще се укрепят и ще вършат подвизи**" (Даниил 11:32).

ГРЕШНИ ПРЕДСТАВИ ЗА БОГА

Обаче, някой, поради грешна представа за Бога, може да пропусне Божието най-добро в живота и да живее ужасно.

(1) Модерният човек вярва в агностицизма. Агностиците вярват, че ограничения човешки ум не може да проумее Безграничния Бог. Те не може да са прави. Въпреки че човек не може да разбере напълно Бога, все пак Библията твърди, че човек може да познава Бога, тъй както Той ни се е открил. Ние не може да Го познаем свършено с нашите човешки умове, иначе бихме престанали да Му се покланяме. Ние можем да Го познаваме достатъчно, само колкото да ни помогне да разберем Неговия план за нашия живот и Неговата върховна власт във Вселената. "**Скритото принадлежи на Господа нашия Бог, а откритото принадлежи на нас и на чадата ни до века, за да изпълняваме всичките думи на тоя закон**" (Второзаконие 29:29).

(2) Пантеизмът е друго учение, чрез което модерният човек се опитва да избегне поклонението на истинския Бог. Пантеистите казват: "Бог е вселената и вселената е Бог". Това е друг начин да се каже: "Бог е нищо и нищото е Бог". Каква глупост е да се отъждестви Бог с облаците, дърветата, птиците, влечугите и реките. Пантеистите се покланят на природата вместо да се покланят на Този, Който сътвори природата.

(3) Политеистизмът е тясно свързан с пантеизма. Политеистите вярват, че вселената не се управлява само от една сила, а от много. Затова те вярват, че има бог на мира, бог на войната, бог на огъня, бог на водата и т.н... Политеистите се покланят на много богове. Защо модерният човек следва тези заблуждения? Библията ни дава причината:

"Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха; но извратиха се чрез своите мъдрувания, и несмисленото им сърце се помрачи. Като се представяха за мъдри, те глупееха, и славата на нетленния Бог размениха срещу подобие на образ на смъртен човек, на птици, на четвероноги и на гадини. Затова, според страстите на сърцата им, Бог и ги предаде на нечистота, щото да се обезчестят телата им между сами тях, - те които замениха истинския Бог с лъжлив, и предпочетоха да се покланят и да служат на тварта, а не на Твореца, Който е благословен до века. Амин" (Римляни 1:21-25).

(4) Друго погрешно схващане за Бог е деизма. Според деистите Бог е сътворил вселената, но след това се е изтеглил и я е оставил без да се намесва. Според този възглед няма възможност за откровения или за действие на Божията чудотворна сила, докато Той е отишъл там някъде. Вселена, в която Божието присъствие липсва, е вселена без цел. Ако Бог Го е имало преди, но сега се е изтеглил незнайно къде, без да може да бъде намерен, то тогава човекът е този, който управлява света днес. Естественият човек не може да бъде окончателният авторитет. Бог е жив и Той е активно въвличен в делата на вселената. Хората може да са смутени от Божието присъствие във вселената, но Словото на Бога остава ясно. Хората може да са объркани от присъствието на Бога и активното Му участие в човешките дела, но Словото Му ни припомня, че Той владее над царствата на човеците (**Даниил 4:21**). Бог, Който сътвори вселената е жив днес и Той е в пълен контрол.

(5) Атеизмът, който е съчетание от две гръцки думи и означава "без Бог", е друг възглед, който се противопоставя на библейското поучение за естеството и характерните качества на Бога. Атеизмът не е само безбожна философия, той е начин на живот – да живееш, като че ли няма Бог. В действителност, няма нито един човек, който да няма съзнание за съществуването на Върховно Същество. Хората може да се опитват да се освободят от факта, че Бог съществува, но ако искат да са искрени със себе си, ще си признаят, че само опитват да не вярват в съществуването на Бога, за което инстинктивно и практически знаят, че е истина. Словото на Бога описва атеистите като безумци: **"Безумният рече в сърцето си: Няма Бог"** (Псалми **14:1**). Хората, които отказват да приемат истината на Божието Слово относно това, Кой е Бог, ще се окажат впримчени в заблуди, богохулства и абсурдни човешки теории. Атеистите са идолопоклонниците на новото време. Те имат безумието да поставят на разискване темата за съществуването на Всемогъщия Бог, Древния по дни, вместо да позволят на Бог да им се открие. Колко подходящи са думите на Исус към слепите теоретици по Неговото време: **"Исус им рече: Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила"** (Марк **12:24**).

Писанието казва: **"светът с мъдростта си не позна Бога"** (1 Коринтяни **1:21**). Човекът не може да познае Бога, освен чрез откровение от Самия Бог. Каквото и знание да имаме за Бога, то ни е дадено от Него. Бог доброволно открива Своето естество на онези, които са достатъчно простодушни, за да вярват в Него. Бог няма

да се открие на онези, които се бунтуват срещу Словото Му. Но като отхвърлим настрана всички небиблейски възгледи, Господ ще ни Се открие и ще ни разкрива все повече и повече от Неговото естество и характерни качества. **"Тогава ще познаем Господа, когато следваме да Го познаваме"** (Осия 6:3, KJV).

БОЖИИТЕ ИМЕНА, ОТКРИТИ НИ В ПИСАНИЕТО

Естеството на Бога и характерните Му качества са разкрити в Неговите имена. Бог се разкриваше в Писанието чрез различни имена, не за да обърка хората, а да им открие различни страни от Своя характер. И с всяко име естеството на Бога се разкриваше още по-пълно.

(1) **"Елохим"** е едно от имената на Бог, което често се използва в Писанието. То е използвано около 2500 пъти в Стария Завет и означава **"Силният"**. Името се използва, за да опише или да загатне съзидателната Божия сила. Името "Елохим" е в единствено число, което подсказва единството на Божеството.

(2) Бог също се е открил като **"Йеова"**. Думата "Йеова" е производна от глагола **"съм"** и включва минало, настояще и бъдеще време. С други думи, Той е Оня, Който е бил, Който е и Който иде, "Вечният". Френската Библия винаги превежда това име като "l'Eternal" – "Вечният".

Името "Йеова" е наистина като празен чек. Понякога в Стария Завет този празен чек се попълва за нас, за да ни окуражи, да си го попълним сами, когато имаме нужда. Всеки днес, както и тогава, може да прибави към името "Йеова" друга подходяща дума, която да допълни името Му, съобразно ситуацията.

(3) Когато Израил имаше нужда от Бог като Знаме, което да повдигне унилия им дух и да ги води към победа над противниците им по пътя им през пустинята, Господ Йеова дойде да ги спаси. И така, след победата над амаличаните, те издигнаха олтар и го нарекоха: **"Йеова Нисий"** (Изход 17:15), което означава **"Аз Съм твоето знаме"**. Като вярващ трябва да намериш утеха във факта, че, във всичките ти проблеми, битката е Господна и Той ще издигне знаме срещу враговете ти.

(4) Бог също се разкрива на израилевите чеда като **"Йеова Рафа"** - **"Аз Съм, Който изцелявам"**. Това трябваше да покаже на Божиите люде, че изцелението от болестите и немощите е Божия воля и грижа (Изход 15:26). Всеки, който е болен, може да погледне нагоре, към Бога, за изцеление.

(5) Когато Гедеон се боеше за живота си, защото беше видял Господния Ангел лице в лице, Бог му каза: **"Мир на тебе, не бой се; няма да умреш"** (Съдии 6:23). Така той откри, че Йеова е мир, и, за да увековечи откровението, Гедеон издигна олтар на Господа и го нарече **"Йеова Шалом"**, което значи **"Аз Съм твоят мир"** (Съдии 6:24). Мирът тече като река в сърцата и живота на онези, които принадлежат на Господа.

(6) Пророк Еремия говори за идещия Месия: **"В неговите дни Юда ще бъде спасен; И Израил ще обитава в безопасност; И ето името, с което ще се нарича - Господ е наша правда"** (Еремия 23:6). Божиите хора ще живеят в безопасност, защото **"Йеова Цикенду"** ще ги защити от Обвинителя, ставайки тяхна увереност и праведност.

(7) Бог изпита Авраам като поиска от него да принесе в жертва сина си Исаак на планината Мория. Авраам се покори. Точно когато Авраам щеше да заколи сина си, Бог му говори и му се разкри, като **"Господ, Който промисля"** (Битие 22:14). Бог говори на людетe Си като **"Йеова Ире"**, защото Той е достатъчно богат да посрещне всичките им нужди.

(8) Господ се разкри и като **"Пастир"** в Псалми 23гл.. Давид, който сам беше овчар, се наслаждаваше в лоното на Великия Пастир, виждайки в Него

посрещане на всичките си нужди от храна, защита, мир, водителство, възстановяване, сигурност, утеха и помазание. **"Йеова Ра'а"** е отговор на всички нужди на вярващите. Той е Пастир на слабите и беззащитни овце.

(9) Бог също се е разкрил като **"Йеова Шама"** или **"Аз Съм Там"** (**Езекиил 48:35**). Това име показва постоянното присъствие на Йеова с Неговите люде. Той е Оня, Който обитава в нашето хваление, Който е с нас, когато сме в беда, и Който е винаги помощ в напаст (**Псалми 46:1; 91:15**). Можем да си починем, уверени в Неговото присъствие, защото Той каза: **"ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века"** (**Матей 28:20**).

БОЖИЕТО ЕСТЕСТВО И ХАРАКТЕРНИ КАЧЕСТВА

(Йоан 4:24; Псалми 139:7; 147:5; 99:9; Даниил 4:35; Второзаконие 3:24)

Струва си да се запознаем подробно с естеството на Бога. Колкото повече Го познаваме, толкова по-реалистични ще стават нашите очаквания от Него. Дълбокото познаване на Божията воля също ще ни осветли и за това, какво очаква Той от нас.

(1) Бог е Дух. Въпреки че Бог мисли, чувства, говори и действа, Той не е ограничен като ония, които притежават тела. Бог не може да бъде видян с естествените ни очи, защото Той не е нито съставен от физични елементи, нито е ограничен от тях. Този факт ни показва необходимостта да му се покланяме и да говорим с Него в духа. Ние трябва да бъдем новородени – от Духа – за да можем да общуваме с нашия Отец, Който е Дух.

(2) Бог е неограничен. Той не е подвластен на земните ограничения. По отношение на пространството, *Той е навсякъде* (**3 Царе 8:27**). Няма нито едно място в безкрайността, където Го няма. По отношение на времето, *Той е вечен*. Той е бил, Той е и Той ще бъде винаги (**Псалми 90:2; Откровение 4:8-10**). Тази истина подчертава необходимостта да принасяме поклонението си на Бог с вяра. Няма никакъв друг начин, по който можем да Го познаем. Тъй като Бог е неограничен и величието Му няма край, Той със сигурност е достатъчен за нашите нужди.

(3) Бог е Суверен. Върховната власт на Бог е една от най-дълбоките идеи във вселената. Колко утешително е да знаеш, че събитията в този свят не са просто оставени на сляпата случайност, а следват отдавна постановения от Бога курс! Бог е Суверен, независимо дали го осъзнаваме или не. Той държи в ръцете Си абсолютната власт. Все пак, нека не забравяме, че Божието пълновластие се упражнява в свършено запазване на Неговата природа. Не трябва да се боим от Неговата воля, защото тя винаги е израз на Неговата голяма любов и милост.

(4) Бог е мъдър. Божията мъдрост е комбинация от всичките му останали характерни качества. Той знае края от самото начало, Той е способен да подчини всичко на Себе Си и Той е навсякъде. Затова Той владее и определя посоката на събитията, защото знае как ще завърши всичко. Колко чудесно е Бог, Когото принадлежи цялата мъдрост, да насочва и контролира нашите дела! Какво благословение е Древният по дни да бъде наш Съветник и Водач в този сложен свят!

(5) Бог е Всемогъщ. Силата Му не знае граници. Той е Всесилен. И няма нищо, което Той не може да направи. Затова Йов каза: **"Зная, че всичко можеш и че никое Твое намерение не може да бъде възпрепятствувано"** (**Йов 42:2**). Божията сила е над всичко. В естествения свят, измежду небесните обитатели и дори измежду Сатана и демоните му, Бог е Всемогъщ. Всяка сила, която познаваме, дори фантастичните открития на атома и ядрената енергия, са недостатъчни да опишат Божията сила. Нека никога да не ограничаваме Всемогъщия Бог. Когато поставим всичките си проблеми и нужди срещу Неговото Всемогъщество, чудесата ще започнат

да текат в нашия живот.

(6) Бог е Всеприсъстващ. Той е едновременно навсякъде. Няма място, където Бог да не е, и то по всяко време. Неговото присъствие изпълва вселената. Това, от една страна, ни утешава, а от друга, ни предупреждава. Ние намираме утеха, като знаем, че Божието присъствие е винаги с нас. А предупреждението е за тези, които опитват да избягат или да се скрият от Бога. Никой не може да избяга от Божието присъствие. Няма място, където човек да се скрие от очите на Господа (**Битие 28:15; Псалми 139:7-10**).

(7) Бог е Всезнаещ. Той е съвършен в знание. Той знае всичко. Той е мъдър във всичко (**Псалми 94:9; 139:16; Евреи 4:13**). Бог знае съвършено всичко, което се случва в човешкия живот. Той знае всичко, което е станало, всичко, което става, и всичко, което ще стане в бъдеще. Няма проблем, който Той не може да разреши. Ценно е да знаем, че Този, Който може да види края от самото начало и Който знае кое ще е най-добро за нас, е обещал да ни води стъпка след стъпка.

(8) Накрая, Бог е свят. Ако има някое качество на Бога, което е най-важно, това е Неговата святост. Святостта на Бог е съществена причина, поради която Той е обект на нашето преклонение. Когато Исая видя Господа в Неговата слава, той чу ангелите да викат: **"Свет, свет, свет Господ на Силите!" (Исая 6:3)**. Святостта на Бога е тази, която направи и самия него да се преклони пред Бога. Виденията, дадени на Мойсей, Исая и Йоан подчертават важността на святостта, без която никой няма да види Бога (**Авакум 1:13; Евреи 12:14**). Фактът, че Бог е свят, силно влияе върху нашия достъп до Бога. Святостта е толкова необходима в Божия план за човека, че Бог даде Единородния Си Син, за да направи святостта възможна. Ако Бог е свят, тогава само онези, които са святи, ще могат да обитават в присъствието Му. Няма "пряк път" към общението с Бога. Святият Бог иска хваление и служение от святи хора. Само святата душа може да познае, да оцени и да се радва на Божието естество. Благодатта, любовта, силата и добросърдечието, които ще успееш да получиш от Бога, зависят до голяма степен, от разбирането ти на Божието естество и съобразяването с Неговия образ.

- 1. Защо е важно да познаваме Бога?**.....
- 2. Какво разбра за атеизма?**.....
- 3. Как може човек да познае Бога?**.....
- 4. Кажете четири от Божиите имена и обяснете тяхното значение**
- 5. Какво разбираш за Бога от Неговия суверенитет?**.....
- 6. Как може вярващия да извлече полза от Всемогъществото, Всезнанието и Всеприсъствието на Бога?**.....
- 7. Какво предизвикателство поставя пред всеки вярващ святостта на Бога?**....

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	2	4 Царе	23
Вторник	..	3	..	24
Сряда	..	4	..	25
Четвъртък	..	5	1 Летописи	1
Петък	..	6	..	2
Събота	..	7	..	3
Неделя	..	8	..	4

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”
Марк 12:24

“Тогава им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**
